УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 №12 (122) Грудень 2002

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР":

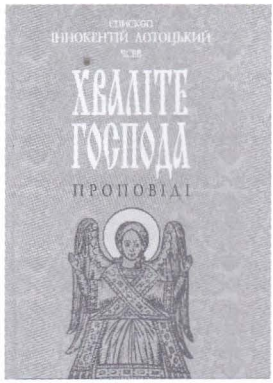

Єпископ Іннокентій Лотоцький, ЧСВВ.
Хваліте Господа: проповіді. – 335 с.

Це вже друга збірка проповідей (перша – "Скеля спасіння мого") заслуженого ієрарха українців-греко-католиків у США, яка вийшла друком в Україні. Проповіді укладені за тематичним принципом. У розділі "Вірую в Бога" читач має нагоду почерпнути про основи християнської віри, прикмети Бога, причини невірства тощо.

Другий обширний розділ "Правди вічні та принагідні науки" містить духовні повчання владики на теми вічного щастя з Богом, людської гріховності, а також промови, виголошені з нагоди різноманітних релігійно-національних заходів.

Окремий розділ книги – христологічний – знайомить з різними темами про Божественного Спасителя: чуда, пророцтва, терпіння, хресні муки та ін. У книзі також подані в окремому розділі марійські проповіді. Не менш змістовні духовні науки про засади єдиної, святої, соборної і апостольської Церкви містяться в останньому розділі.

Книга адресована широкому колу читачів.

У кіосках при василіянських церквах можна придбати релігійні часописи "Місіонар" та "Світло", а також церковні календарі різних форматів на 2003 рік!

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ, ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НА 2003 РІК:

християнський часопис **"МІСІОНАР"** і Ви матимете доброго порадника у духовному житті!

Передплатний індекс – 23959

Вартість передплати:
на 1 місяць – 1 грн. 78 коп., на 3 місяці – 5 грн. 06 коп.,
на 6 місяців – 9 грн. 52 коп., на 11 місяців – 17 грн. 12 коп.

релігійний часопис-двомісячник для всієї родини **"ДІТИ НЕПОРОЧНОЇ"**, який містить статті про найвідоміші об'явлення Матері Божої, відпустові марійські місця, актуальні богословські матеріали тощо.

Передплатний індекс – 23979

Вартість передплати:
на 2 місяці – 2 грн. 86 коп., на 4 місяці – 5 грн 72 коп.
на 6 місяців – 8 грн. 58 коп., на 12 місяців – 17 грн. 16 коп.

СЛОВО РЕДАКТОРА

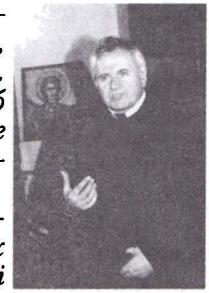

Невпинно добігає до кінця другий рік третього тисячоліття. Подаємо вам до рук 12 число нашого часопису, наприкінці якого знайдете детальний зміст за цілий рік. Сподіваємося, що багато хто з вас зібрав 12 чисел, щоб зробити собі окрему підшивку "Місіонар – 2002". Це буде справді цінна книга на вашій книжковій полиці, яку зможете залишити у спадщину своїм нащадкам.

Наміри Апостольства молитви на цей місяць з обширними поясненнями акцентують нашу увагу на обездолених людях, зокрема дітях. Для того, щоб заохотити молитовні групи та й Апостольство молитви до заздалегідь спланованого розкладу своїх молитовних заходів у 2003 році, подаємо перелік місцевих намірів та святих покровителів на кожний місяць.

Перепросивши Господа за гріхи у цьому році, благаймо Його щедрого благословення у наступному 2003 році. Цього разу К'яра Любіх у "Слові життя" допоможе нам збагнути суть краси служіння Господеві за прикладом Пресвятої Богородиці. З нагоди 24-ї річниці свого понтифікату Папа Іван Павло II зробив приємну несподіванку всім вірним, запровадивши п'ять нових таїнств вервиці, т. зв. таїнств світла. У цьому числі публікуємо частину його апостольського послання про вервицю. Зі змістовної статті Віри Арів довідаєтеся про празник Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці.

У цьому числі знайомимо вас з історією та сучасністю Улашківецького василіянського монастиря на Поділлі. Рубрика "З монашого життя" містить статтю про монаше служіння сестер Василіянок у Хорватії. Про історію одного покликання до монастиря прочитаєте у листі під назвою "Божі дороги незбагненні".

Неодноразово доводиться чути нам про таке явище, як стигматизація. У статті Ігоря Скленара йде мова про визначну, можливо для багатьох ще невідому постать Степана Навроцького, українського стигматика.

Християнське мучеництво в богословському аспекті обширно висвітлив о. Августин Баб'як. Рубрика "Церква і культура" збагатилася у цьому числі обширним матеріалом Віри Арів про визначного українського філософа Григорія Сковороду, ідеї якого наснажені християнським духом.

Греко-католицький священик Теодор Малко відзначався мужністю і жертвенною працею на благо нашого народу у часи воєнних лихоліть та переслідування нашої Церкви. Про це дізнаєтеся з окремого матеріалу Віри Арів.

Стаття Мелетія Батога, ЧСВВ відкриває нам розуміння того, як можна наслідувати св. Миколая у своєму житті. Про дитинство великого Чудотворця прочитаєте в оповіданні на дитячій сторінці.

Заохочуємо вас і ваших знайомих передплатити на наступний рік часопис "Місіонар".

Усім, які відзначають празник Різдва Христового за новим стилем, – радісних та благословенних свят бажає редколегія "Місіонаря"!

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

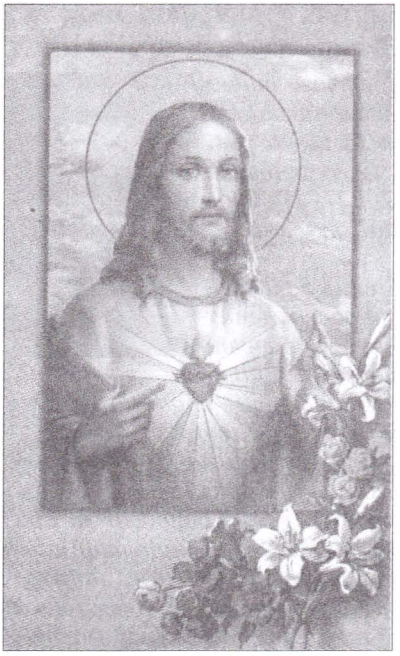

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ГРУДЕНЬ:

(Поблагословлене Святішим Отцем)

Загальний: ЩОБ СУСПІЛЬСТВО У ВСЬОМУ СВІТІ ВІДПОВІДНИМИ ПРОГРАМАМИ І БАТЬКИ НАЛЕЖНИМ ПІКЛУВАННЯМ ОБЕРІГАЛИ І ЗАХИЩАЛИ ДІТЕЙ ВІД БУДЬ-ЯКОГО НАСИЛЬСТВА.

Незважаючи на те, що у міжнародному праві діє задекларована хартія захисту дітей, на жаль, у багатьох країнах світу уряди та їхні відповідальні органи недостатньо дбають про те, щоб оберегти дітей від насильства та несправедливості. Прикро говорити, але і наша українська влада недостатньо приділяє уваги проблемі дитячого жебрацтва. Дуже часто зустрічаємо на наших вулицях малолітніх дітей, які не ходять до школи, а

жебрають гроші. Їх використовують люди, які хочуть мати у цьому житті легкий кусень хліба і жити за рахунок інших, зокрема примушуючи дітей жебрати. У багатьох країнах світу дітей використовують у тяжкій фізичній праці, деколи насильно залучаючи їх до проституції.

Молімося за те, щоб суспільство у цілому світі усвідомило свою відповідальність у справі захисту дітей від різних форм насильства, а батьки не робили своїм дітям кривди, а піклувалися і відстоювали їхні права.

Місійний: ЩОБ СВЯТКУВАННЯ РІЗДВА ХРИСТОВОГО ДОПОМОГЛО ЛЮДЯМ КОЖНОЇ КУЛЬТУРИ І НАРОДУ ЗБІЛЬШИТИ УВАГУ ДО ОБЕЗДОЛЕНИХ, ЗОКРЕМА ДІТЕЙ.

Більшість християн світу святкує Різдво Христове 25 грудня. Цей празник є передусім родинним святом, але він нагадує всім християнам про те, що Христос прийшов на цей світ убогим, народившись у бідній стаєнці. Під час апостольської діяльності Він залежав від допомоги добрих людей, а після хресної смерті був похований в чужому гробі, не залишивши ніяких маєтків, і навіть на Його одежу було кинуто жереб.

На жаль, багато бідних людей у всьому світі не зможуть приготувати святковий стіл з традиційними різдвяними стравами. Багато обездолених не зможуть прийняти колядників, бо до них ніхто не прийде і не розділить радість Христового Різдва.

Отож, молімося, щоб усі християни усвідомили, що у святкуванні Різдва Христового не є важливими святкові прикраси чи багатий різними наїдками стіл. Перш за все нам слід зробити у своєму серці місце для Христа убогого й потребуючого, Якого зустрічаємо в кожній обездоленій людині й обдарувати її теплом християнської любові.

Місцевий: ЩОБ ВІРНІ УКРАЇНИ ЗА ПРИКЛАДОМ МИЛОСЕРДНОГО САМАРЯНИНА І СВЯТОГО МИКОЛАЯ ДОПОМАГАЛИ ПОТРЕБУЮЧИМ ТА ЗНЕДОЛЕНИМ.

У грудні святкуємо празник св. Миколая. Це свято надзвичайно люблять діти, які завжди з нетерпінням очікують приходу цього святого чудотворця. Св. Миколай завжди надавав допомогу убогим і потребуючим, переважно потайки, пам'ятаючи слова Ісуса Христа: "Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі". Молімося, щоби християни чинили за взірцем цього великого святого, бажаючи допомогти ближнім, а не чекаючи похвали. Ісус Христос каже: "Хай не бачить права рука, що робить ліва".

Господь нас також закликає завжди ставитися до наших ближніх подібно, як милосердний самарянин, котрий проявив дбайливість до незнайомої йому людини, від якої він не міг очікувати ніякої винагороди. "Все, що ви зробили одному з найменших, Мені ви зробили", – казав Христос. Ми повинні проявляти милосердя до малих, тобто до тих, які не належать до могутніх цього світу. Робімо це з любові до Бога і молімося, щоби християни України намагалися часто проявляти любов і милосердя до убогих, знедолених і покинених людей.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ГРУДЕНЬ – СВ. ВАРВАРА, 17.12 (4.12)

Мати св. Варвари дуже рано померла, а батько був язичником-фанатиком. Він замкнув дочку в окремих кімнатах замкової вежі, щоб вона нічого не могла довідатися про християн. Так Варвара впродовж довгого часу жила відокремлено від світу і про заміжжя навіть не хотіла нічого чути. Батько, думаючи, що причиною цього є самотність і незнання життя, оточив Варвару вибраним товариством, а сам поїхав у далеку мандрівку. Серед дівчат була одна християнка, яка навчила Варвару правд християнської віри та допомогла їй прийняти св. Тайну Хрещення.

Коли приїхав батько, то Варвара не таїлася зі своєю вірою, а сміливо визнала, що вона християнка. Батько дуже розлютився, почувши це, дуже сильно побив свою рідну дитину, а потім сам видав її римській владі. Спочатку дівчину переконували відступити від святої віри, та коли це виявилося безуспішним, її жорстоко побили сухими воловими жилами, посипаючи рани сіллю, а тоді кинули до в'язниці.

На другий день, коли Варвару привели до ката, то не знайшли і сліду від ран і катувань. Нові жахливі муки не захитали геройську мученицю, тож правитель видав наказ убити Варвару мечем. Тоді жорстокий батько вбив її власною рукою. Сталося це 290 року за імператора Максиміліана. Декілька століть пізніше мощі св. мучениці Варвари перенесли до Царгорода, а імператор Лев IV збудував на її честь величну церкву.

Дочка імператора Олексія Комнена Варвара, яка вийшла заміж за князя Святополка Ізяславовича, перенесла частину мощей св. Варвари до Києва, де вони були покладені у Святомихайлівському монастирі. Наш народ вважає св. Варвару великою помічницею в житті, особливо у приготуванні до доброї смерті.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ХРИСТИЯНСЬКІ ГРОМАДИ У ЦЬОМУ ОСОБЛИВОМУ МОМЕНТІ НАШОЇ ІСТОРІЇ З ГОТОВНІСТЮ СПРИЙМАЛИ ХРИСТОВИЙ ЗАКЛИК БУТИ "СІЛЛЮ ЗЕМЛІ Й СВІТЛОМ СВІТУ" (МТ 5, 13-14).

Місійний: ЩОБ ХРИСТИЯНСЬКІ ГРОМАДИ В КИТАЇ ЗАВДЯКИ СЛУХАННЮ СЛОВА БОЖОГО ОБ'ЄДНУВАЛИСЯ В ОДНУ ВЕЛИКУ ХРИСТИЯНСЬКУ РОДИНУ ТА ПОШИРЮВАЛИ ДОБРУ НОВИНУ.

Місцевий: ЩОБ ВІРНІ ЧЕРЕЗ ПОВСЯКЧАСНЕ РОЗВАЖАННЯ НАД ТАЇНСТВОМ ВОПЛОЧЕННЯ БОЖОГО СИНА ГЛИБШЕ ПІЗНАВАЛИ ГОСПОДА БОГА І ЙОГО БОЖЕСТВЕННІ ЗАДУМИ ЩОДО СПАСІННЯ ЛЮДИНИ.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА СІЧЕНЬ – СВ. СИЛЬВЕСТР, 15.01 (2.01)

МІСЦЕВІ НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА 2003 РІК:

СІЧЕНЬ: Щоб вірні через повсякчасне розважання над Таїнством Воплочення Божого Сина глибше пізнавали Господа Бога і Його Божественні задуми щодо спасіння людини.

ЛЮТИЙ: Щоб державна влада в Україні більше дбала про пенсіонерів, членів багатодітних родин і малозабезпечених людей та розвивала соціальні програми для покращення їхнього важкого матеріального становища.

БЕРЕЗЕНЬ: Щоб усі залежні від алкоголю і наркотиків звільнилися від шкідливих звичок, а також навернулися ті, які виробляють та розповсюджують цю згубну продукцію.

КВІТЕНЬ: Щоб усі християни України примирилися у дусі Пасхального Таїнства і разом прославляли Воскреслого Господа.

ТРАВЕНЬ: Щоб діти і молодь у наших родинах мали можливість пізнати Христову науку на практиці.

ЧЕРВЕНЬ: Щоб покинені, безпритульні та обезправлені діти відчули тепло любові Бога і людей.

ЛИПЕНЬ: Щоб священики і всі, хто готується до священичих свячень, прагнули постійно поглиблювати свої знання з богослов'я.

СЕРПЕНЬ: Щоб селяни України у своїй праці більше покладалися на Господа Бога і дякували Йому за Його щедрі дари.

ВЕРЕСЕНЬ: Щоб педагоги у школах та інших навчальних закладах були не тільки викладачами, а й добрими вихователями своїх учнів, навчаючи їх пізнавати Господа Бога і зберігати Божі заповіді.

ЖОВТЕНЬ: Щоб християни України дедалі більше пізнавали чесноти Пресвятої Богородиці і через неї прагнули краще наслідувати Ісуса Христа.

ЛИСТОПАД: Щоб усі люди з особливими потребами в Україні не зневірювались, а відчували Божу любов через інших людей, які б їх розуміли і допомагали.

ГРУДЕНЬ: Щоб телебачення, інтернет та інші мас-медіа в Україні не були засобами ширення неморальності в нашому суспільстві, особливо серед молоді.

СВЯТІ ПОКРОВИТЕЛІ НА 2003 РІК:

СІЧЕНЬ: св. Сильвестр, 15.01 (2.01)
ЛЮТИЙ: св. Партеній, 20.02 (7.02)
БЕРЕЗЕНЬ: св. Лев Великий, 3.03 (18.02)
КВІТЕНЬ: св. Євпсихій, 22.04 (9.04)
ТРАВЕНЬ: св. Пахомій, 28.05 (15.05)
ЧЕРВЕНЬ: блаж. Йосафат Коциловський, 27.06 (14.06)
ЛИПЕНЬ: блаж. Павло Гойдич, 17.07 (4.07)
СЕРПЕНЬ: св. Марія Магдалина, 4.08 (22.07)
ВЕРЕСЕНЬ: св. Августин, 10.09 (28.08)
ЖОВТЕНЬ: св. Киріяк, 12.10 (29.09)
ЛИСТОПАД: блаж. Теодор Ромжа, 1.11 (19.10)
ГРУДЕНЬ: св. Даниїл Стовпник, 24.12 (11.12)

"СЛАВА ТОБІ, ГОСПОДИ!"

Добігає до кінця другий рік третього тисячоліття. Подібно як і християнська молитва, ці наші роздуми про минулий рік будуть мати вимір ***прослави, подяки, перепрошення і прохання.***

Був це для нас, українців, Рік ісповідника віри Йосифа Сліпого, і ми намагалися **прославити** Господа, подивляючи та ідучи слідами цього велетня духа. Свою віру засвідчили християни України впродовж цілого року численними прощами до Зарваниці, Крехова, Гошева, Чернівців та інших відпустових місць, споруджували численні храми і святкували ювілеї багатьох церков.

У жовтні 2002 року з благословення Святішого Отця розпочався Рік вервиці. Папа збагатив молитву на вервиці ще п'ятьма розважаннями над таїнствами світла. Ще декілька місяців вірні України матимуть змогу вшановувати копію Туринської плащаниці.

Ми за все повинні дякувати Господеві, зокрема за численні благодаті впродовж 2002 року. Передусім за те, що Папа Іван Павло II, незважаючи на похилий вік і слабке здоров'я, так багато вчинив для добра Вселенської Церкви, зокрема для нашої. Дякуємо Господеві за створення нових церковних структур, тобто екзархати Греко-Католицької та Римо-Католицької Церков в Україні, та призначення шістьох нових єпископів УГКЦ.

Відкриття Українського католицького університету у Львові – це ще один важливий крок у сфері богословської освіти в Україні. Розпочалося навчання у Філософсько-богословському інституті отців Василіян у смт. Брюховичі біля Львова.

Дякуємо Богові за успішне відзначення першої річниці візиту Папи в Україну. Також і за те, що нашу Українську Греко-Католицьку Церкву почали шанувати інші помісні Церкви католицького світу. Один із знаменних візитів – це перебування патріарха Григорія III у декількох містах України.

Перепросімо Господа за всі прояви недооцінювання людського життя протягом минулого року, за надзвичайно велику кількість абортів, за численні жертви Скнилівської трагедії у Львові та шахтах Донбасу.

Перепросімо Господа за те, що надто мало ми і наша влада трудилися за встановлення соціальної справедливості та кращих умов життя і праці жителів України. Нехай каються ті, що мільйони людей нашої держави шукають кращого хліба на чужині. Каймося за те, що ми є замало християнами і навіть замало українцями. Бо навіть соромно згадати, що під час перепоховання першого президента ЗУНР Євгена Петрушевича у Львові 1 листопада цього року було лише декілька сотень людей та представники УГКЦ і однієї конфесії Української Православної Церкви. Запитаймо себе: "Де були ми"?

Просимо Тебе, Господи: зроби нас у майбутньому солідарнішими зі знедоленими і потребуючими, охочішими подати руку тим, котрі по-іншому від нас вірять, завзятішими виконавцями "Суспільного дороговказу віруючого", який прийняли учасники Патріаршого Собору УГКЦ влітку цього року.

Дай нам, Господи, щоб ми, навчені помилками 2002 року, намагалися їх вже більше не повторювати.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Ось я Господня слугиня: нехай зо мною станеться по Твоєму слову!" (Лк 1, 38).

Цими словами починається божественний шлях Марії. Тільки-що ангел відкрив їй Божий Промисел щодо неї: стати Матір'ю Месії. Перш, ніж дати свою згоду, вона хотіла впевнитися, що це справді була воля Божа. Зрозумівши раз і назавжди, що цього хотів Бог, вже не сумнівалася ані однієї миті і цілковито згодилася з Його задумом. Відтоді вона продовжувала повністю віддаватися Божій волі, навіть у болючих і трагічних хвилинах.

Всі покоління називатимуть її блаженною, бо вона виконувала не свою, а Божу волю, і повністю довіряла усьому тому, що Бог вимагав від неї (пор. Лк 1, 48). Це стало причиною того, що вона повністю зреалізувалася, ставши Жінкою з великої букви.

Власне це є плодом сповнювання волі Божої: самореалізуватися, здобути і повернути у повноті нашу свободу, осягнути наше справжнє буття. Бог нас мав у Своїх задумах завжди, любив нас споконвіку; від самої вічності ми займаємо місце у Його серці. Також нам, подібно як і Марії, Бог хоче відкрити те, що задумав для кожного з нас. Він хоче, щоб ми пізнали свою справжню ідентичність. Здається, що Він говорить до нас: "Чи хочеш, щоб Я з тобою і з твого життя зробив найкращий витвір? Іди дорогою, яку Я тобі вказую і станеш таким, яким ти є від віків у Моєму серці. Я споконвіку тебе любив, думав про тебе, промовляв твоє ім'я. Пояснюючи тобі Мою волю, відкриваю твоє правдиве "я".

Але щоб задум Божий повністю здійснився, Господь вимагає моєї і твоєї згоди, так само, як вимагав її від Марії. Тільки так здійснюється слово, яке Він вирік наді мною чи тобою. Отож, також і ми, як Марія, покликані сказати:

"Ось я Господня слугиня: нехай зо мною станеться по Твоєму слову!" (Лк 1, 38).

Без сумніву Його воля не завжди нам зрозуміла. Подібно, як Марія, і ми будемо змушені просити просвітлення, щоби зрозуміти те, що Бог від нас хоче. Слід добре слухати Його голос всередині нас, з цілковитою щирістю, радитись, якщо це необхідно, з тими, хто може нам допомогти. Але коли вже раз зрозуміємо Його волю, негайно захочемо сказати Йому "так". Якщо ми в дійсності зрозуміли, що Його воля є найбільшим і найкращим, що може бути в нашому житті, не розчаруємося ніколи в тому, що "мусимо" виконувати волю Божу, а навпаки, будемо задоволені, що "можемо" її виконувати і сповняти Його задум, щоб здійснилося те, що Він задумав для нас. Це є найкращим, що можемо зробити, є нашим наймудрішим кроком.

Слова Марії – "Ось я Господня слугиня" – є насправді нашою люблячою відповіддю на Божу любов. Ці слова втримують нас завжди оберненими об-

личчям до Нього в слухняності, послусі, з єдиним бажанням сповнити Його волю, щоби бути такими, якими Він нас хоче бачити.

Нерідко те, що Він вимагає від нас, видається нам абсурдним. Нам здається кращим зробити все по-своєму, ми хочемо брати у власні руки своє життя. Більше того, нам спадає на думку Богові давати пораду, говорячи Йому, що Він має робити, а що – ні. Але якщо я вірю, що Бог є Любов і довіряю Йому, то знаю, що все, що Він заздалегідь запланував у моєму житті й у житті тих, котрі поряд зі мною, є для мого і їхнього добра. Отож, я падаю в Його руки, здаюся з цілковитою довірою на Його волю. Я люблю і прагну цієї волі усім своїм єством аж до тої міри, щоб з'єднатися, стати одним цілим з нею, знаючи, що прийняти Його волю є те саме, що прийняти Його, обійняти Його і жити Ним.

Ми повинні вірити, що ніщо не трапляється випадково. Жодна радісна чи сумна подія, зустріч, ситуація в родині, на роботі, в школі, ані жоден стан фізичного чи морального здоров'я не може не нести якогось змісту. Але кожна річ – події, ситуації, особи – є носієм якогось повідомлення від Бога і сприяє Божому задуму, відкриваючи волю Божу день за днем і поступаючи так як Марія.

"Ось я Господня слугиня: нехай зо мною станеться по Твоєму слову!" (Лк 1, 38).

Як жити це "слово життя"? Наше "так" Божому слову означає чинити добро кожної хвилини, робити те діло, яке воля Божа від нас вимагає. Сконцентруватися повністю на тому ділі, відкидаючи кожну іншу річ, думки, бажання, спогади, справи.

Перед кожною волею Божою, болісною, радісною, індиферентною можемо повторити: "Нехай зо мною станеться по Твоєму слову" або так, як навчив нас Ісус у молитві "Отче наш": "Нехай буде воля Твоя". Промовмо ці слова перед кожною нашою справою: хай станеться, хай буде. І тоді складатимемо мить за миттю, частинку за частинкою єдину і неповторну мозаїку нашого життя, яке Господь від віків задумав для кожного з нас.

К'яра ЛЮБІХ

Переклад з італійської мови о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ

Шановна редакціє!

Щиросердечно дякую св. апостолу Юді Тадею за те, що вислухав мої молитви і доніс їх до нашого Спасителя, випросивши у Бога милосердя для мене.

Наталя,
Коломийський р-н Івано-Франківської обл.

Шановна редакціє!

Завдяки опіці Матері Божої та заступництву св. Юди Тадея, св. Йосифа Обручника, блаж. свщмч. Миколая Чарнецького мій батько виздоровів після важкої операції, яку зробили працівники урологічного відділення Львівської лікарні швидкої допомоги. Складаю щиру подяку як небесним заступникам, так і колективу згаданого відділення. Молімося до святих і вірмо у силу їхнього заступництва.

Оксана Тиндик,
м. Судова Вишня на Львівщині

ТАЇНСТВА СВІТЛА

(З апостольського послання "Вервиця Діви Марії" Святішого Отця Івана Павла II)

З нагоди 24-ї річниці свого папського служіння Святіший Отець написав апостольське послання про вервицю і проголосив 24 жовтня 2002 року початок Року вервиці, який триватиме до 24 жовтня 2003 року. Папа закликає усіх віруючих ревно молитися на вервиці протягом року, прохаючи в Господа про мир в цілому світі і про зміцнення християнської сім'ї. У згаданому апостольському посланні Святіший Отець доповнює 15 таїнств Богородичної вервиці ще п'ятьма, т.зв. таїнствами світла: 1. Хрещення в Йордані; 2. Чудо в Кані Галилейській; 3. Проповідування Царства Божого і заклик до покаяння; 4. Преображення Ісуса Христа; 5. Встановлення Пресвятої Євхаристії. Світлі таїнства повинні нагадувати віруючим про прояви Божественної природи Ісуса Христа під час Його земного служіння.

Кожне з цих таїнств є об'явленням Царства, яке вже прийшло в особі Ісуса. Таїнством світла є передовсім хрещення в Йордані. Тут, коли Ісус сходить до води, як невинний, Той, Хто прийняв на Себе гріх за нас (пор. 2 Кор 5, 21), відкривається небо і голос Отця проголошує Його улюбленим Сином (пор. Мт 3, 17), а Святий Дух сходить на Нього, щоби покликати Його до майбутньої місії.

Таїнством світла є початок знаків у Кані (пор. Ів 8, 1-12), коли Христос завдяки Марії, першій з вірних, перетворює воду і відкриває серця учнів перед вірою.

Таїнством світла є Христове повчання, під час якого Він проповідує прихід Царства Божого і закликає до покаяння (пор. Мк 1, 15), відпускаючи гріхи тим, хто підходить до Нього з довірою (пор. Мк 2, 3-13; Лк 7, 47-48), даючи початок таємниці милосердя, яку Він сам реалізуватиме аж до кінця світу, зокрема через доручену Церкві св. Тайну Покаяння.

Таїнством світла в повному значенні цього слова є Преображення, яке, згідно з переданням, сталося на горі Тавор. Обличчя Христа променіє славою Божественності, коли Отець визнає Його перед враженими і захопленими апостолами, закликає їх слухати Його (пор. Лк 9, 35) і готує їх до переживання з Ним болючого часу страждань, щоб вони дійшли з Ним до радості воскресіння і життя, переміненого Святим Духом.

І, нарешті, таїнством світла є встановлення Пресвятої Євхаристії, в якій Христос зі Своїм Тілом і Кров'ю під виглядом хліба і вина стає поживою, аж до кінця даючи свідчення Своєї любові до людей (Ів 13, 50), заради спасіння яких Він віддав Себе в жертву.

У цих таїнствах, за винятком Кани Галилейської, присутність Марії залишається прихована. В Євангеліях лише декілька разів згадується її принагідна присутність у той чи інший момент Ісусового навчання (пор. Мк 3, 31-35; Ів 2, 12), і нічого не сказано про те, чи була вона на Тайній вечері під час встановлення Євхаристії. Проте її роль у Кані видима на всій дорозі Христа. Об'явлення, дане під час хрещення в Йордані безпосередньо Отцем, яке озвалося луною

в Івані Хрестителі, знаходимо на її устах у Кані, і воно стає великим материнським нагадуванням, скерованим до Церкви всіх часів: "Що лиш скаже вам, – робіть" (Ів 2, 5). Це нагадування становить марійне тло для всіх інших таїнств світла.

Згідно з посланням Святішого Отця вірним над радісними таїнствами слід роздумувати по понеділках і суботах, над страсними – по вівторках і п'ятницях, над славними – по середах і неділях, над світлими – по четвергах.

Від редакції. Пропонуємо розважати над світлими таїнствами так:

1. Розважмо, як Господь наш Ісус Христос хрестився в ріці Йордан;

2. Розважмо, як Господь наш Ісус Христос об'явив Своє Божество в Кані Галилейській;

3. Розважмо, як Господь наш Ісус Христос проповідував Царство Боже, закликаючи всіх до покаяння;

4. Розважмо, як Господь наш Ісус Христос преобразився на горі Тавор;

5. Розважмо, як Господь наш Ісус Христос встановив на Тайній вечері Пресвяту Євхаристію.

НЕПОРОЧНЕ ЗАЧАТТЯ ДІВИ МАРІЇ

Пречиста Діва Марія, чиста, непорочна, вільна від будь-якого гріха з моменту свого зачаття. Через її святе життя Бог ще раз показав, до чого Він кличе людину. Станом безгрішності і святості були обдаровані наші перші родичі, але вони погордили даром Бога. Однак люблячий Господь відновлює Свій дар для людей через Марію.

Розповідь у Святому Письмі про скоєння нашими прародичами первородного гріха, закінчення безжурного життя, створеного Богом для людей, завершується словами: "Я покладу ворожнечу між тобою і жінкою і між твоїм потомством та її потомством. Воно розчавить тобі голову, а ти будеш намагатися ввіп'ястися йому в п'яту" (Бут 3, 15).

Читаємо про прекрасний сад, місце щасливого життя Адама і Єви. Це рай, символ вічного щастя і стану, до якого кожна людина, творіння Творця на Його образ і подобу, є покликана. Перші родичі були піддані нелегкому випробуванню, вони повинні були "зробити вибір": "скоїти гріх" і віддалитися від Бога чи, навпаки, намагатися залишитися Йому вірними. Вони соромляться себе, бо вибрали гріх, через який загубили свою первісну людську гідність, стали частиною зла. Гріх знищив їхню радість життя і впровадив їх у біль віддалення від Бога.

У вирокові, даному першим людям, можна побачити біля Єви, матері всіх живих, постать іншої Матері – жінки, потомок якої переможе диявола, розчавивши йому голову. Саме Марія, нова Матір, має народити світові Спасителя, відкупителя з неволі гріха, в яку потрапили через непослух наші прародичі.

Благовістуючи Марії волю Божу, ангел звертається до неї словами: "Радуйся, благодатна, Господь з тобою". Зустріч Божого посланця з ізраїльською жінкою сповнена вірністю Богові й любов'ю до людини. Нова Єва, тобто Непорочна Діва Марія, стає піддана, подібно до прародичів, випробуванню послуху. Бог чекає від неї непримусової, свобідної згоди для виправлення

помилки Єви. Для цього Господь пропонує Марії співпрацю у справі спасіння людей, хоче, щоби вона породила Сина Божого. Ангел вітає її як благодатну, тобто повну ласк, надаючи їй таким чином нове ім'я, яке окреслює її винятковий вибір на роль Матері Божої.

"Благословенна ти між жінками" – так привітала Єлисавета Пречисту Діву. Однак вона звернулася такими словами не через фізичне материнство Марії. Одного дня, коли скажуть Ісусові: "Щасливе лоно, що Тебе носило, і груди, що Тебе кормили", – Він відповість: "Блаженні ті, що слухають Боже слово і його зберігають" (Лк 11, 27). На привітання Єлисавети Пресвята Богородиця відповіла: "Велике бо вчинив мені Всемогутній, і святе Його ім'я, бо Він зглянувся на покору слугині Своєї; ось бо віднині ублажатимуть мене всі роди" (пор. Лк 1, 48-49).

Ці слова є надзвичайно пророчими, і Церква, заглиблюючись у Святе Письмо, з допомогою Святого Духа встановила правду віри про Непорочне Зачаття Пречистої Діви Марії. Папа Пій IX 8 грудня 1854 року проголосив догмат віри про Непорочне Зачаття. 11 лютого 1858 року Бернадеті з Люрду з'явилася гарна Пані в білих шатах, яка пізніше назвала себе: "Я – Непорочне Зачаття". Об'явлення Матері Божої в Люрді є підтвердженням з неба того, що декілька років раніше зробила Церква, проголосивши, що Пресвята Богородиця була не очищена, а заздалегідь захоронена від первородного гріха.

Ми не можемо наслідувати Марію у її непорочності, бо всі ми у грісі зачаті, але можемо брати з неї приклад у святості. Ми маємо свобідну волю і обдаровані можливістю приймати добрі рішення. Так як і перші родичі, ми можемо вибрати непослух щодо Бога і втратити рай, або подібно до Марії сказати: "Ось я Господня слугиня. Нехай зо мною станеться по Твоєму слову!" (Лк 1, 38), – і здобути вічне щастя. Ми можемо вибрати: чинити згідно з прикладом непослуху Єви або згідно з послухом Марії, жити на своє осудження та вічні муки або на своє спасіння і вічне щастя.

Як реалізувати в своєму житті Божий план спасіння? Що вчинити, щоб у кінці життя зустрітися з Богом у небі. Наше життя є нелегким, ми не живемо в тиші Назарету, але маємо надзвичайно велику кількість обов'язків. Хоча ми і охрещені, приймаємо св. Тайни, однак, можемо сказати разом зі св. Павлом, що ми є людьми, які хочуть чинити добро, але коїмо те зло, якого робити не хочемо.

Погляньмо на Марію. Ідучи її слідами, ми повинні усвідомити те, що кожен з нас покликаний до святості. Ми є "дітьми Єви", які впродовж свого життя ведуть боротьбу з наслідками первородного гріха, але одночасно ми є "дітьми Марії", котрі отримують від Бога стільки ласк, скільки потрібно для здійснення Божого плану спасіння. Кожного з нас Марія заохочує, щоби ми освячували своє життя побожністю і молитвою, довіряючи Богові й цілковито покладаючись на Його волю.

Підготувала Віра АРІВ

ПОСВЯЧЕНО НАРІЖНИЙ КАМІНЬ ПІД ПАТРІАРШИЙ СОБОР УГКЦ

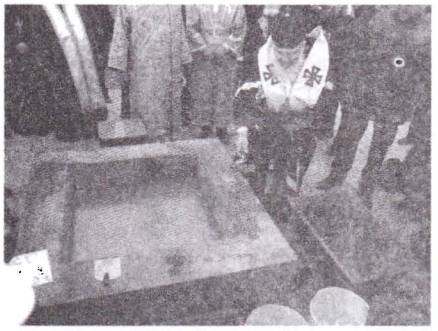

На світлині: Блаженніший Любомир кардинал Гузар цементує фундамент під будову патріаршого собору.

На празник Христа Царя, у неділю 27 жовтня 2002 року, у василіянському храмі св. Василія Великого у Києві Глава УГКЦ Блаженніший Любомир кардинал Гузар очолив Архиєрейську св. Літургію у співслужінні апостольського нунція в Україні, архиєпископа Миколи Етеровича та десяти владик нашої Церкви як з України, так і з-за кордону.

У проповіді Блаженніший Любомир наголосив на важливості спорудження патріаршого собору як для греко-католиків, так і для всіх українців різних конфесій.

Після урочистої Служби Божої відбулося освячення наріжного каменя під майбутній патріарший собор Воскресіння Христового, який буде збудовано в Києві на лівому березі Дніпра.

ЗАСІДАННЯ СИНОДУ УГКЦ

23-24 жовтня 2002 року в столиці України відбулося чергове засідання постійного Синоду УГКЦ, у склад якого входять Глава УГКЦ Блаженніший Любомир кардинал Гузар, Кир Стефан Сорока, Кир Михаїл Гринчишин, ЧНІ, Кир Юліан Вороновський, Студійського Уставу, Кир Володимир Ющак, ЧСВВ і Кир Василь Медвіт, ЧСВВ, секретар Синоду.

Протягом двох днів владики уточнили програму діяльності Синоду на 2003 рік, зокрема наголосили на розгляді наступного року двох важливих питань: "Сім'я" і "Покликання". Члени Синоду УГКЦ опрацювали також структуру синодальних комітетів і комісій, розробили процедуру вибору нових єпископів тощо.

За повідомленнями прес-секретаріату Глави УГКЦ

ЮВІЛЕЙ У ПОМОРЯНАХ

У соборі Пресвятої Богородиці, т. зв. Горішній церкві в Поморянах Золочівського району на Львівщині, яка збудована 1689 року, 140 років тому поставлено ікону Поморянської Матері Божої. Невідомо, коли і хто намалював цю ікону, але вона славиться численними чудами.

З 4 по 6 жовтня 2002 року відбулася архиєрейська візитація цієї древньої парохії і Поморянського деканату, яку здійснив владика Ігоря Возьняк. Владику привітав о. Володимир Клим'юк, парох і декан.

Учасник урочистостей

НОВИЙ ЄПИСКОП МУКАЧІВСЬКОЇ ЄПАРХІЇ ВІЗАНТІЙСЬКОГО ОБРЯДУ

12 листопада 2002 року Апостольська нунціатура в Україні повідомила про такі розпорядження Святішого Отця Івана Павла II, які він зробив стосовно Мукачівської єпархії:

– прийняв зречення з обов'язків єпископа-ординарія Івана Семедія і єпископа-помічника Івана Марґітича;

– призначив Апостольським адміністратором (до відкликання) о. Мілана Шашіка, МК (Місійна Конгрегація отців Лазаристів), який був із серпня 2000 року парохом римо-католицької церкви у м. Перечин на Закарпатті.

Редакція "Місіонаря" бажає новому владиці щедрого Божого благословення у нелегкому архипастирському служінні на многії і благії літа!

ВШАНУВАННЯ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ

1 листопада цього року минуло 58 років з дня смерті Митрополита Андрея Шептицького, сподвижника церковної єдності й ревного духовного провідника нашого народу.

З цієї нагоди у львівському архикатедральному соборі св. Юра Блаженніший Любомир кардинал Гузар відслужив Архиєрейську св. Літургію у співслужінні Кир Гліба Лончини, Студійського Уставу, Кир Юліана Вороновського, Студійського Уставу, Кир Ігоря Возьняка, ЧНІ та багатьох священиків. Того ж дня відбулася святкова академія.

Архиєрейську св. Літургію у Прилбичах – родинному селі Слуги Божого Кир Андрея та блаж. Климентія Шептицьких – очолив владика Михаїл Гринчишин, ЧНІ, який з 1970 року є постулятором у беатифікаційному процесі Митрополита Андрея. Після Богослужения було проведено перед храмом духовно-мистецьку програму, а на місцевому цвинтарі відслужено панахиду за всіх померлих з родини Шептицьких.

За повідомленням прес-секретаріату
Глави УГКЦ

ЮВІЛЕЙ ЦЕРКВИ У С. ЯКИМІВ

Цього року парафіяни у с. Якимів Кам'янсько-Бузького району на Львівщині святкували 150 років греко-католицького храму Собору св. Івана Хрестителя. Вірні Якимова належно приготувалися до урочистостей. У процесі підготовки до святкувань катехитичну працю з дітьми і молоддю провели сестри Служебниці Ореста, Миколая і Олександра. Також було проведено Хресну дорогу і встановлено ювілейний хрест.

Урочисту Архиєрейську св. Літургію відслужив єпарх Сокальський владика Михаїл Колтун, ЧНІ у співслужінні о. Володимира Процика, пароха сіл Якимів та Убині, та численних священиків. Отець Володимир був нагороджений нагрудним хрестом з прикрасами за ревну душпастирську працю та організацію паломництв великої кількості вірних до Рима, Люрду тощо.

Учасник урочистостей

МОНАСТИР В УЛАШКІВЦЯХ

Улашківецький василіянський монастир св. Івана Хрестителя знаходиться неподалік м. Чорткова на Тернопільщині. Монаше життя у цій місцевості набуло значного розвитку в перших десятиліттях 18 ст. Ігумен Йосиф Брилинський, ЧСВВ у 1738 році побудував у селі просторий монастир. Але через два роки московські посіпаки забрали церковні коштовності, усі грамоти і книги, а настоятеля вивезли до Києва, де він помер від жорстоких катувань, залишившись вірним Католицькій Церкві.

У 1765 році родина Добринських-Раціборських передала монастирській церкві чудотворний образ Матері Божої. Відтоді Улашківці стали найбільшим відпустовим місцем усього Поділля.

Василіянський монастир в Улашківцях не було ліквідовано за часів правління імператора Франца-Йосифа, як це сталося з іншими сусідніми василіянськими обителями на Поділлі, зокрема чортківською. Завдяки щедрим пожертвам прочан у 1866 році споруджено сучасну муровану церкву Різдва Пресвятої Богородиці за ігуменства о. Ігнатія Нагурського, ЧСВВ. Настоятель о. Маркіян Шкірпан, ЧСВВ, пізніше відомий місіонер і перший протоігумен отців Василіян у Бразилії 1898 року відремонтував улашківецький монастирський храм і підвищив церковну баню, сприявши тому, що храм став помітним для всієї околиці.

У 1940 році, тобто через рік після першого приходу комуністів у Галичину, монастир і церкву було зачинено аж до 1990 року. Першим ігуменом у відродженому василіянському монастирі в Улашківцях став о. Андрій Явдощак, ЧСВВ. Вже майже 10 років настоятелем монастиря є о. Теодозій Крецул, ЧСВВ. Знову відновилися відпусти до Улашківців, які відбуваються щороку на празник Різдва св. Івана Хрестителя та великі марійські свята. Тисячі вірних з навколишніх сіл приходять сюди на молитви і урочисті Богослужіння перед чудотворними іконами Матері Божої та св. Івана Хрестителя.

З ДІЯЛЬНОСТІ ВАСИЛІЯНСЬКОГО ФОНДУ ДОПОМОГИ

(Продовження. Початок у чч. 7,8,9,10,11 за 2002 р.)

На прохання шановних членів ВФД продовжуємо друкувати перелік міст і сіл, а також країн, звідки поступають пожертви.

Тернопільська область:

22. Бучацький район: м. Бучач, с. Киданів, с. Медведівці, с. Новоставці, с. Золотий Потік, с. Жизномир, с. Осівці, с. Зелена, с. Старі Петликівці, с. Трибухівці, с. Броварі, с. Струсів, с. Підзамочок, с. Білявинці, с. Пилява, с. Ліщанці, с. Сороки, с. Передмістя, с. Ріпинці, с. Пишківці, с. Озеряни, с. Бобулинці, с. Соколів, с. Заривинці, с. Звенигород, с. Губин, с. Переволока, с. Вербів, с. Язловець, с. Товсте.

23. Зборівський район: м. Зборів, с. Панасівка, с. Бліх, с. Озерянка, с. Білоголови.

24. Ланівецький район: м. Бережани, м. Заліщики, с. Синівці, с. Ковтів, с. Жанівка, с. Устечко.

25. Тернопільський район: м. Тернопіль, с. Івачів, с. Велика Лука, с. Плотича, с. Велика Березовиця. *(Далі буде)*

Подав о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН СЬОГОДНІ: СЕСТРИ ВАСИЛІЯНКИ (12)

ПРОВІНЦІЯ СВ. АРХИСТРАТИГА МИХАЇЛА В ХОРВАТІЇ

На прохання крижевицького владики Юліана Дрогобицького дев'ять сестер Василіянок з України у 1915 році прибули до Крижевців, троє з яких були хорватського походження. У 1920 році декілька сестер поїхали на запрошення єпископа Діонізія Няраді до м. Шід у Сербії*, а у 1936 році було вже відкрито монастир у с. Міклушевці, де сестри ЧСВВ провадили молитовні товариства в парохії. У 1939 році було засновано монастир Христа Царя в Осієку (Хорватія).

У 1951 році всі монастирі сестер Василіянок у тодішній Югославії, окрім декількох, що на околицях Загреба в Хорватії, об'єдналися у Провінцію св. Архистратига Михаїла. Першою провінційною настоятелькою була с. Анна Теодорович, ЧСВВ.

На світлині: інтер'єр монастирської церкви Христа Царя в Осієку.

У 1960 році відкрито монастир св. Макрини у Новому Саді (Сербія), а у 1965 році – монастир Пресвятої Трійці у Вуковарі (Хорватія). У 1967 році у с. Дев'ятина у Боснії засновано маленький катехитичний дім, куди щоліта приїжджають сестри Василіянки з різних монастирів Провінції і проводять катехизацію. У 1980 році відкрито монастир Благовіщення Матері Божої у м.Славонський Брод (Хорватія), а у 1988 році засновано у м. Прнявор у Боснії місійну станицю, де сестри Василіянки організували перші дяківські курси.

Внаслідок громадянської війни в Югославії було зруйновано монастирі сестер Василіянок у Вуковарі та Міклушевцях, тому сестри звідти, як також і з Нового Саду, перенеслися до Осієку.

У 1992 році сестри Василіянки заснували в Києві на Оболоні місійну станицю Провінції. У 1997 році відкрито студійний дім у Загребі, де проживають сестри ЧСВВ, які навчаються у різних навчальних закладах хорватської столиці. У 2000 році відновлено монастир у Вуковарі.

Найбільшим домом Провінції сестер Василіянок є монастир Христа Царя в Осієку, де розміщено осідок провінційної управи і діє новіціят. У 2002 році на подвір'ї монастиря сестер Василіянок збудовано велику каплицю Христа Царя, яка служить як монастирською, так і парафіяльною церквою.

Нині у Провінції св. Архистратига Михаїла є 28 сестер, окрім новичок і кандидаток. Сестри Василіянки працюють у шпиталях, сиротинцях та дитячих садочках, дбають за красу храмів, проводять катехизацію дітей та реколекції для молоді. Всестороння діяльність сестер Василіянок цієї провінції продовжується і нині, а завдяки молодим покликанням з України їхня кількість, дякувати Богові, збільшується.

с. Анастасія ПІТКА, ЧСВВ,
настоятелька Провінції св. Архистратига Михаїла

* До 1991 року Сербія, Хорватія і Боснія входили у склад республіки Югославія.

СТЕПАН НАВРОЦЬКИЙ – УКРАЇНСЬКИЙ СТИГМАТИК

Слово "стигматик" походить від грецького "стигма" і означає в перекладі знак, укол, рану. Вперше про стигми згадує св. Павло: "Я ношу знаки Ісуса на моєму тілі" (Гал 6, 17), однак, цими знаками в апостола були численні синці та рани, яких він зазнав за свою віру в Триєдиного Бога. У перші віки християнства гонителі Христової Церкви часто клеймували хрести на чолі вірних, а деякі люди робили це собі добровільно.

Католицька Церква стигматиком називає людину, яка на своєму тілі мала рани, ідентичні Христовим, від моменту ув'язнення Спасителя до зняття Його тіла з хреста. Їх не можна загоїти ніякими ліками, вони не гнояться і не ятряться, у багатьох випадках вони особливі ще й тим, що раптово з'являються і так само несподівано зникають. Із стигмами пов'язані й інші незвичайні явища: видіння, дар яснобачення, передбачення майбутніх подій, читання людських думок. Часто стигматики розуміють та говорять чужими мовами, яких вони ніколи не вивчали. Однак є й стигми, які виявляються приховано, без наявності зовнішніх ран.

Протягом усієї історії Вселенської Церкви зафіксовано близько 380 осіб, на тілі яких у містичний спосіб з'явилися рани Божественного Спасителя. Переважна більшість стигматиків – це жінки. Стигматиками були духовні особи і миряни. Першою людиною, на якій стигми з'явилися у чудесний спосіб 1224 року, був св. Франциск Асизький, засновник монашого Чину Братів Менших. Згодом у християнському світі стало відомо про багатьох стигматиків, зокрема про св. Катерину Сієнську, покровительку Італії, Анну Катерину Еммеріх, Марію Домініку Лаззарі, Марію Фуртнер, Луїзу Лато. У 20 ст. найвідомішим стигматиком був італієць отець Піо, канонізований Папою Іваном Павлом II 16 червня 2002 року. Цей монах з ордену Капуцинів найдовше носив Христові стигми – 50 років, аж до самої смерті.

Винятковими є випадки, коли одна особа була обдарована всіма стигмами одночасно. Головним елементом т.зв. стигматичної свідомості є надзвичайна слухняність Божій волі, побожність і терпеливість у перенесенні мук, щире та глибоке прагнення співтерпіти із страждаючим Христом.

У церковній історії відомі лише кілька стигматиків східного обряду. Це с. Марія від Ісуса Розп'ятого, сирійка з Галилеї († 1878 р.), а з України – Параскевія Наконечна († 1953 р.), Євстахія Бохняк з Червонограда († 1974 р.), с. Міріам Анастасія Волошин († 1994 р.). Та найвідомішим серед духовенства і вірних є стигматик Степан Навроцький, життєвий шлях і явища стигматизації якого описав о. Михайло Сопуляк у книзі "Посланці з таємного світу" (Йорктон, 1952 р.).

Народився Степан Навроцький у 1922 році, походив із с. Залуква біля Галича на Івано-Франківщині з незаможної сільської родини. В юності не вирізнявся серед своїх однолітків особливою побожністю. Допомагав батькові по господарству та працював на залізниці робітником. Восени 1939 року, коли Степан повертався з роботи додому, йому явився св. апостол Петро і наказав у придорожній каплиці скласти присягу вірності Богові й Україні. "Я йшов додому, глибоко зворушений, але нікому нічого не говорив, щоби з мене не сміялися", – розповідав він пізніше своєму товаришеві.

Невдовзі Степан мав видіння Христових страстей, бачив усю Хресну дорогу Ісуса Христа на Голгофу, Його муки та розп'яття. Він часто мав екстази, тобто своєрідні засипання і говорення іншим голосом, під час яких він часто говорив про речі, спрямовані проти більшовицького режиму. Незабаром хлопцем зацікавилося НКВД і деякий час утримувало його в тюрмі, а пізніше в клініці Галича. Після звільнення у 1941 році, коли почалася радянсько-німецька війна, вибрався до Львова пішки і зупинився на залізничній станції Персенківка, щоб переночувати. Після сну побачив, що стікає кров'ю і відчув рани на руках, ногах, чолі та біля серця, які загоїлися тільки під вечір.

З того часу Степан мав на собі стигми та переживав екстази, в часі яких найчастіше було чути голос малої дитини, що називала себе "Божим посланцем, малим Гавриїлком". Згідно зі свідченнями о. Михайла Сопуляка, він "подавав усякі актуальні вістки, напр., про бої на фронті, про арештування, що мали прийти". За дозволом духовних осіб Степан одягався у священичу рясу.

На відміну від Терези Нойман, у якої рани відкривалися по п'ятницях, у Степана Навроцького вони виявлялися несподівано для всіх. "Єдиним постійним явищем, що супроводжувало в нього появу стигм, було видіння Матері Божої", – пише у книзі о. Михайло Сопуляк. Степан відчував рани в часі екстази. Вони були глибокі й залишалися на тілі впродовж декількох годин після екстаз. На всіх свідків поява ран справляла приголомшливе враження.

Про стигми Степан говорив нечасто і не скаржився на те, що вони його болять, хоч це було і помітно. Приймав їх як Божу волю чи, радше, як один із нелегких обов'язків свого посланництва, аби зміцнити у нашому народі віру. Згідно зі свідченнями о. Антонія Рижака, Студійського Уставу, Степан бував у Митрополита Андрея, який бачив одну з його екстаз і сприйняв це як місію юнака. Той же священик наголошує, що "Гавриїлко" говорив про недопустимість насильства, яке відбувалося у ті роки між українцями і поляками.

На початку 1944 року більшовицький фронт почав посуватися на захід України. Усі намагалися втекти з Галичини. Степан поїхав до Кракова, аби полагодити деякі справи, потім навідався до с. Криниці, а звідти рушив до Львова. Друзі намагалися йому перешкодити, але він настоював. У квітні 1944 року серед знайомих Степана поширилася вістка, що він загинув мученицькою смертю. Його знайшли мертвим у с. Лодина через два тижні, але тіло не розклалося. Похований на сам Великдень у с. Ракобовти Буського району на Львівщині. У соборі св. Юра митрополит Йосиф Сліпий, владики Микита Будка і Миколай Чарнецький, ЧНІ (нині блаженні) відправили Службу Божу "за благоугодне життя Степана".

Приклад Степана Навроцького є свідченням вірності Богові й послуху Його волі, а також любові до свого народу.

Підготував Ігор СКЛЕНАР

(За книгою "Посланець таємного світу. Український стигматик Степан Навроцький". Упорядкування о. д-ра Леоніда Костки).

"БО СЕРЦЕМ НЕЧИСТИМ НЕ МОЖНА БОГА ПОБАЧИТИ"

Минає 280 років з дня, коли 3 грудня 1722 року народився Григорій Сковорода, який був перш за все глибоко духовною людиною, котра впродовж усього свого життя зрощувала в собі чесноти і прагнула до досконалості.

Перед ним, високоерудованим і талановитим, відкривалися величезні можливості. Він міг, як то кажуть, іти широкою дорогою і збирати тлінні земні блага. Однак він, дуже добре знаючи, що цей шлях не приведе його до Бога, свідомо обрав вузьку стежину, якою прямував усе життя до вдосконалення свого внутрішнього світу, своєї душі. Григорій Сковорода бажав тільки одного: жити з Христом. Він писав: "О, Христе, не дай мені зотліти в пеклі! Дай мені жити в твоєму Небесному граді! Нехай не потягне своїми слідами блудний світ, це темне світло! О, милосердя безмежне!".

Народився він у селі Чорнухи Лубенського повіту на Полтавщині в козацькій сім'ї. Після закінчення сільської церковнопарафіяльної школи в 1738 році, він навчається у Києво-Могилянській академії. Незабаром першого учня академії, соліста академічного хору і композитора-початківця у 1742 році призначають солістом придворної капели цариці Єлисавети і посилають до Петербурга.

Тут його, освіченого і талановитого, чекала перша життєва спокуса: слава, почесті, багатство. Але його світосприйманню та мисленню були чужі всі ці земні здобутки, нічого, крім огиди, не викликало в нього підлабузництво, лукавство, в його душі не було місця для того "двірського блиску". Він прагнув свободи, жив мрією повернення в Україну, і в 1744 році повертається до Києва, де знову з головою поринає в навчання. У скорому часі після закінчення академії йому, як прекрасному співакові, знавцеві Служби Божої і декількох іноземних мов, було запропоновано супроводжувати посольство генерала Федора Вишневського до Угорщини.

Все нове настільки захоплювало допитливий розум юнака, що тільки-но заїхали вони туди, як він "швидко забув" про доручене йому завдання і вирушив у подорож по чужих краях. Мандрівка була довгою: Австрія, Німеччина, Польща, Словаччина, Італія, мандрівка в часі, просторі, серці. Він приглядався до життя, вивчав різні філософські течії, слухав лекції німецьких професорів. Але вся та "злива нового" не змогла заглушити туги за рідним краєм, врешті-решт непереможна ностальгія привела його назад в Україну.

Хоча подорож чужиною не заспокоїла спраглої душі Григорія Сковороди і він не знайшов відповіді на питання, що цікавили його, однак, він отримав знання, які дали змогу його сучасникам говорити про нього, як найерудованішу людину того часу не тільки України, але і всієї Російської імперії. Він досконало володіє німецькою і латинською мовами, а улюблену книгу свого життя – Біблію – читає в оригіналі, тобто єврейською мовою. Він є досконалим

знавцем античності, добре знає в оригіналі твори давніх грецьких філософів, вивчає твори св. Івана Золотоустого, св. Григорія Богослова, св. Василія Великого та інших.

У свої 30 років Григорій Сковорода вже був абсолютно сформованою особистістю. Він "думає, як живе і живе, як думає", і з цією філософією він сміливо вирушив у широкий світ. Починаються роки внутрішнього пошуку, роки вдосконалення, душевної боротьби, з якої він повинен вийти переможцем. Наслідком його борінь став обраний спосіб життя: Біблія, яку він називав своєю нареченою, з котрою хотів "прожити і померти", ціпок та сопілка – от і всі його товариші в життєвій подорожі від села до села, і ще – велика надія на Бога, що без шматка хліба він не залишиться.

Ця надія і віра в Боже Провидіння постійно відчувалися в його постаті: він був завжди усміхнений, доброзичливий і ніякі негаразди не могли засмутити мандрівного поета-філософа Григорія Сковороди. Він писав: "Не слід турбуватися про те, що ти будеш їсти або в що одягнешся в старості. Шукай в теперішньому житті тільки Царства Божого, піклуйся і дбай тільки про доброчесність і мудрість".

Саме цими роками він створює свій знаменитий "Сад Божественних пісень", про який каже, що він "проріс із зерен Священного писання". Цей сад, що складається із 30 пісень, повний важких, іноді аж трагічних роздумів над життям. У них відчутні складні боріння його душі, процес очищення, пізнання, пошуку. І весь його такий мученичий пошук звернений тільки до одного – пізнання Всемогутнього Бога.

У цих піснях він захоплюється людиною, яка живе за законами Божими. Бо "сумління чисте пекельним вогнем не палиться", "блаженний той, хто зі свого народження посвятив себе Христові, день і ніч перебуває у Його слові, взявши ярмо любе і тягар легкий". Тільки людина, яка перейшла через болісні пошуки Бога, може так стверджувати.

Через цей на перший погляд ліричний "сад" просвічується душа Григорія Сковороди, яка, будучи частинкою суспільства, переживає і переносить в собі всі боріння цього світу. І, відкинувши все, що могло б окреслити його зовнішнє утвердження в суспільстві (посади, титули, маєтки), він приймає рішення, яке цілковито відповідає його внутрішньому світові: "Не визначивши собі ніякого становища, постановив міцно в серці своїм дотримуватися у своєму житті стриманості, невинності, смиренності, працелюбності, терпеливості, добродушності, чистоти серця, залишивши всі шукання суєтні, всі турботи захланності, всі трудноші надмірності".

Для себе Григорій Сковорода зробив вибір, – десять років самотності, роздумів не пройшли легко, але і не пройшли марно. Він розуміє, що боротьба триватиме аж до кінця земного шляху, диявол-гріх не дрімає, але вдосконалення душі якраз і полягає в боротьбі, бо тільки через боротьбу можна утворити в собі "чисте серце". Тільки подолавши власну душевну лінь, власну гріховність, людина може осягнути Божу мудрість. Він подає своє розуміння того, якою повинна бути людина і до чого вона має прагнути: "Бо серцем нечистим не можеш Бога побачити, і не можна до тих місць заземленому долетіти", бо "душа наша тілесним не може бути задоволена, вона тільки небесним бажає нудьгу наситити".

Григорій Сковорода пише, що коли "наша внутрішня людина не обтяжена плоттю" і "звільнилась від пут або знайшла нові крила", тоді вона "піднімаєть-

ся високо, неначе орел, ширяє, носиться і літає в безмежних небесних просторах, прагнучи досягти божественної краси, проникнути туди, де ангели безперервно споглядають лик Отця". Він каже, що "хто серцем чистий і душею, не потрібна йому броня, не потрібний і шолом на голові, не потрібна і війна. Непорочність – то його броня, і невинність – крем'яна стіна, щит, меч і шолом йому є сам Бог".

У листі до свого учня Михайла Ковалинського Григорій Сковорода пише: "Ми прив'язані до світу, ми захопились плоттю, заплутались у софізмах диявола. Проте, якщо ми частіше будемо вправлятися, то є надія, що ми колинебудь з них виплутаємось і піднімемось до висот...". За допомогою він звертається до Бога: "О, Христе, ти – меч небесний в плоті нашій! Вислухай наш плач, помилуй нас!". І часто він запитує: "Чому не шукаєш, що таке Бог? Чому не працюєш, щоб побачити Його ти міг?".

Для Григорія Сковороди був дуже важливим час, бо він хотів дійти до мети, тобто до стану "зрозуміння таємниці Царства Небесного". Він каже, що якщо людина цього не осягнула, то "де ціна витраченого часу"? І додає: "Звертаючись до самого себе з такими словами, я почав підводити підсумок часу: коли, для скількох, на які дурниці я витрачав річ, дорожчу за все. Я ще й тепер не вмію користуватися часом, і навіть той час, який тепер у моєму розпорядженні, витрачається на дрібниці або, що ще гірше, на смуток, або, що найгірше, на гріхи". І додає: "Правильно використав час той, хто пізнав, чого треба уникати і чого домагатися".

Помер Григорій Сковорода 9 листопада 1794 року в с. Іванівка (нині с. Сковородинівка Золочівського району на Харківщині). Усе своє життя він присвятив "шуканню однієї Божественної істини" і прожив його як чернець. Цей непересічний мислитель нагадує усім про таку безсумнівну для нього істину: "Царство Боже всередині нас. Щастя в серці, серце в любові, любов у законі Вічного". Тільки одне потрібне людині для щастя: Бог, Який є завжди і всюди!

Віра АРІВ

ХРИСТИЯНСЬКЕ РОЗУМІННЯ МУЧЕНИЦТВА: БОГОСЛОВСЬКИЙ АСПЕКТ

Нам, українцям, тема мучеництва відома далеко не теоретично. Ще на початках християнства один із перших Отців і Вчителів Христової Церкви Тертуліан сказав, що кров мучеників – це засів християн. І наша українська земля глибоко просякнута мученицькою кров'ю.

Тисячі синів українського народу страждали і віддали своє життя за Бога і Його Церкву, за вірність Апостольському престолові. У 17 ст. символом українського мучеництва став св. свщмч. Йосафат Кунцевич. У 19 ст. здійснили свій подвиг задля єдності Церкви тринадцять Пратулинських мучеників. Однак особливо масове мучеництво виявили українські греко-католики в 20 ст. Наприкінці цього драматичного століття кров українських новомучеників дала прекрасний засів – відродження Української Греко-Католицької Церкви і відновлення Української держави.

Задля любові до Бога мученики пожертвували своїм життям, витерпіли муки і в той спосіб наслідували жертву і муку Христа. Архитип мученика для

християн – це сам Ісус Христос, Котрий жертвував своє життя для спасіння світу через пониження і смерть на хресті. Він не виявив жодного гніву до своїх кривдників, а молився: "Отче, відпусти їм, не знають бо, що роблять".

Аналізуючи тему мучеництва, необхідно зупинитися на проблемі ісповідництва. Ісповідники відрізняються від мучеників тим, що їхнє свідчення не закінчилося пролиттям крові, але у своєму житті вони багато терпіли і мужньо переносили численні випробування з любові до Бога і Церкви.

Щоденно світові мас-медіа інформують нас про т. зв. "камікадзе", тобто самогубців, котрі в театральний спосіб показують усім свої переконання, шукаючи смерті, як єдиної дороги до їхнього утвердження. Не можна вважати за мучеників тих, які з фанатизму йдуть на смерть, ніби-то заради Бога, а насправді за якісь свої ідеологічні чи інші переконання.

Дуже часто терористи претендують на роль мучеників. Проте людей, які кожної хвилини готові знищити своє життя, засіваючи терор і смерть між часто невинними людьми, не можна називати мучениками. Для того, щоб уникнути і не помилити мучеництва з релігійним фанатизмом, треба завжди з реалізмом відрізняти ідею мучеництва від фанатичних симптомів, бо не можна ставити на один рівень любов і ненависть, жертвування свого життя і смерть інших, жертву і ката.

Нині бачимо, що в сучасному модерному світі люди втратили різницю між цими двома поняттями і піддаються всякого роду фанатичним маніпуляціям, не розуміючи змісту й значення життя, і готові в будь-який момент стати "камікадзе".

Правдивий християнський мученик – це той, що кожної хвилини наслідує страждання Ісуса Христа, і таким чином бере участь у таїнстві Христового хреста, віддаючи своє життя і проливаючи свою кров подібно до Агнця пожертвуваного. По суті, мучеництво – це свідчення за Христа у вірі й любові, яке додає відваги і витривалості у свідченні своєї віри іншим християнам, а також спонукає до навернення людей іншого віросповідання.

Силу відважного свідчення аж до пролиття крові мученик отримує від Бога. Важливим елементом в християнському мучеництві є дія Христа у тих, що страждають за Нього: "Не живу більше я, живе в мені Христос". Правдивий мученик в християнському розумінні не відплачує злом за зло у свідченні цінностей християнської віри, а вірно наслідує Христа Розп'ятого, Який молився: "Прости їм, отче" (Лк 22, 42).

Мученики своїми муками, терпіннями і смертю чинять присутньою перемогу, яку здобув Ісус Христос над своїми ворогами. Вони перемагають зло, диявола, переслідувачів і саму смерть. Метою мучеництва є осягнення вічного життя, тобто прагнення якнайскоріше з'єднатися з Христом Воскреслим, переможцем смерті. Інші люди бояться смерті, втікають від неї, бачать в ній тільки страждання і забуття, а мученики свідомо йдуть на смерть заради Христа, Який є їхнім єдиним засобом, дорогою до вічного щастя.

о. Августин БАБ'ЯК

ГОСПОДЬ – МОЯ СИЛА І ЩИТ МІЙ!

Важкі випробування протягом століть переживала Українська Греко-Католицька Церква. Як царська влада, так і більшовицька тиранія з благословення "синодів", які вірно служили цим структурам, за всяку ціну хотіли знищити нашу Церкву, оправославивши її вірних.

Можливо, що вже "перші совєти" після "золотого вересня" 1939 року хотіли здійснити свій план "оправославлення" Галичини, але тих неповних двох років їм не вистачило для його реалізації. Зате "другі совєти" свого шансу не прогавили. Тільки замовкли катюші Другої світової війни, як рівно через 10 місяців у Львові руками КДБ і т. зв. "ініціативної групи" було завдано нищівного удару УГКЦ, "заблудших братів" якої милостиво прийняла під свій покров Російська Православна Церква. Значна частина нашого духовенства, монахів і монахинь, а також мирян не зрадили своєї віри, бо їхнім життєвим принципом було: краще смерть за Божу справу, ніж зрада Бога і Його святої Церкви. До такого Христового стада належав і ***о. Теодор Малко.***

Народився він 27 липня 1890 року в селі Ванів (тепер Сокальського району) на Львівщині у побожній селянській родині. Здібний юнак, маючи велике бажання вчитися і усіма силами борюкаючись з матеріальними труднощами, здобув гімназійну освіту та закінчив теологічні студії у Львівському університеті та Духовній семінарії. Був рукоположений на священика в 1920 році. Протягом довгого часу душпастирював у парохіях Лемківщини, був парохом с. Волиця і деканом Буківського деканату, а в 30-х роках 20 ст. – парохом у с. Колоденці на Львівщині. Сім'я о. Теодора складалась з дружини Софії і синів Ярослава й Ореста, дочок Віри, Надії та Стефанії. Останньою парохією о. Теодора було с. Березець біля м. Комарно, куди він прибув у вересні 1944 року.

Коли в 1945 році о. Теодору Малкові було запропоновано поставити свій підпис про перехід на "православіє", ясна річ, що він, як людина "тверда" в політичних, а тим більше в релігійних питаннях, таку пропозицію відкинув. Він залишився одним з двох "непідписаних" священиків на цілу комарнівську околицю і виконував (можна сказати, що без перешкод) свої священичі обов'язки до 20 червня 1947 року, коли органи радянської влади забрали в нього ключі від церкви, поставивши його перед фактом: підписати "православіє" або забиратися геть.

Отець Теодор і тут залишився незламним: підпису не поставив і паству свою не залишив. Церкву в Березці було закрито, а діяльність пароха стала нелегальною. Тепер церквою стала домашня каплиця в одній з кімнат плебанії, де він виконував усі приписані церковними правилами обряди, хіба що не брав прилюдної участі в похоронах, а відправляв панахиду і запечатував гріб пізно ввечері на цвинтарі.

У 1950 році перед самими Великодніми святами була спроба депортації о. Теодора Малка з родиною до Сибіру. Їх усіх посадили на фіру і ще дотепер люди згадують, як отець зі зв'язаними руками, стоячи на возі, сказав до людей, що зі сльозами обступили фіру: "Настав час, коли вівці мають йти за своїм пастирем". Протримали їх в тюрмі тиждень, приписуючи антидержавну діяльність,

і не зламавши духу священика (оповідали, що його і родину били по тих місцях тіла, де не залишалися синці), органи КДБ відпустили їх усіх у Квітну неділю. Після повернення о. Теодор далі продовжував ревну душпастирську діяльність, але вже з більшою, хоч і не завжди, обережністю.

Одного дня завітав до о. Теодора Людолов (таке промовисте прізвище) з проханням дати йому катехизм, мовляв, він хоче вчити своїх дітей релігії. Ісус Христос знав, що Юда зрадить Його... Так і о. Теодор у даному випадку знав, що то пастка, що КДБ підіслало цього людолова, щоб мати причину для його арешту. Однак, будучи вірним слугою Божим, він не міг відмовити цьому проханню, тим більше, що таку літературу він мав. Пізніше цей факт став одним із основних звинувачень о. Теодора Малка на засіданнях "найгуманнішого" радянського суду.

Коли о. Теодора 1 листопада попередили (і в КДБ були люди), що його мають арештувати, він з дружиною вирішив на деякий час поїхати до дітей, які на той час працювали у Львові. Йшли через поле пішки, ніч переночували в добрих людей в с. Переможному. Однак на станції Комарно-Бучали його вже чекали працівники КДБ.

Перебував коротко у тюрмах Комарна, Стрия, Жидачева, а насамкінець потрапив у "славнозвісну" Дрогобицьку в'язницю. Ця тюрма вже за "перших совєтів" славилась нелюдськими знущаннями над політичними і вірними Католицькій Церкві в'язнями. Саме у цій в'язниці в червні 1941 року були замучені блаженні преподобномученики отці Василіяни Северіян Бараник і Йоаким Сеньківський. У цих тюремних Бригідках зазнав нелюдських тортур і блаженний преподобномученик о. Віталій Байрак, ЧСВВ, внаслідок яких помер в 1946 році. Допити слідчих, поєднані з фізичними і моральними знущаннями, також підірвали здоров'я о. Теодора Малка.

23 січня 1951 року Дрогобицький обласний суд оголосив вирок: 10 років позбавлення волі з конфіскацією майна. Покарання відбував у Здолбунівській тюрмі на Рівненщині, де виконував тяжкі фізичні роботи. Внаслідок непосильної праці важко захворів на серце і 28 липня 1952 року помер (цікавим є те, що під час перепоховання було виявлено маленьку дірку в черепі, як від кулі). Дружина о. Теодора Малка в той час була в м. Здолбунові. Отці-співв'язні передали їй, що він помер. Прикрите сміттям тіло священика було непомітно вивезене з тюрми. На цвинтарі дружина знайшла свіжу могилу, де пізніше родина поставила залізний хрест.

Після виходу з підпілля УГКЦ парохіяни с. Березець вирішили перенести тлінні останки їхнього доброго пастиря на березецьку землю. Вони добре пам'ятають слова о. Теодора, який часто говорив: "Пастир повинен пасти своє стадо і бути з ним". Стараннями церковної громади, парафіян та ієромонаха Лаврентія Івасечка, ЧСВВ останки о. Теодора Малка були ексгумовані, ідентифіковані й 13 серпня 1995 року поховані біля церкви Пресвятого Серця Ісусового в с. Березець. Пізніше парафіяни на могилі спорудили дуже гарний пам'ятник, на якому помістили надпис: "Блаженні переслідувані за правду, бо їх є Царство Небесне".

Віра АРІВ

НАСЛІДУЮЧИ СВЯТОГО МИКОЛАЯ

У хату до хворого увійшов отець Степан із Святими Тайнами, промовивши:

– Мир дому цьому!

Хворий Денис піднявся на ліжку і відповів:

– І всім, хто живе в ньому!

На стіні біля недужого висіла ікона святого Миколая. Священик поглянув на образ і, усміхнувшись, сказав:

– О, то ви не самі, а зі святим Миколаєм.

– Так, отче, з цим образом пов'язана історія мого життя, і ще до того, як почнеться сповідь, я хотів би вам її розказати.

Отець присів біля Дениса і почав уважно його слухати, а чоловік продовжував:

– Мої батьки були побожними людьми. В нашій родині завжди зберігалися релігійні традиції. Моя добра бабуся завжди казала мені:

– Тобі, Дениску, тільки священиком бути.

Про священиче служіння я думав увесь час. І вже після війни, коли я повернувся з фронту, то вступив до Одеської духовної семінарії. Спочатку було все спокійно, та пізніше мало не кожного дня почали приїздити до нашого села різні непрохані гості. Всі вони дорікали моїм батькам за те, що їхній син хоче стати священиком, і обіцяли "золоті гори", щоб я тільки покинув навчання в семінарії і вступив до якогось інституту.

В скорому часі мені в семінарії запропонували залишити навчання, віддали документи і я повернувся додому до своїх батьків. Невдовзі вступив у сільськогосподарський інститут, після закінчення якого почав працювати бухгалтером у своєму селі. А коли я одружився, то мати подарувала мені на весілля цей образ святого Миколая.

– Сину мій, – говорила мені мати, – святий Миколай є добрим заступником для тих, хто до нього щиро звертається. Наслідуй цього великого святого й молися до нього про заступництво, а він буде тобі допомагати в щоденній праці як на роботі, так і вдома.

Ці слова я до сьогодні зберігаю у своєму серці. Святий Миколай завжди заступався за мене у всяких потребах перед Господом Богом і надихав мене своїм прикладом милосердного ставлення до людей. Невдовзі я став головним бухгалтером в районній сільгосптехніці.

Одного разу підійшов до мене парторг і мовив:

– Денисе Михайловичу, мені сказали, що у вас вдома висить ікона святого Миколая. Зніміть ікону негайно, бо про це вже всі у районі говорять.

Гірко мені було слухати цей наказ партійного працівника, але що я мав робити. Прийшовши додому, розказав про розмову з парторгом своїй дружині Галині. А вона відразу:

– Ні! Святий Миколай буде з нами. Ти ж всі свої успіхи завдячуєш йому, а тепер хочеш його позбутися...

Але пізніше, трохи заспокоївшись і поміркувавши, ми вирішили занести образ до комори, де зробили таємну маленьку капличку. Перед роботою я завжди заходив туди і щиро молився перед образом святого Миколая, просячи заступництва цього свя-

того чудотворця. Мав великий жаль на серці, що я не визнавав святого Миколая прилюдно. Але радість, що я, будучи на такій відповідальній посаді, міг його наслідувати в ділах милосердя навіть в тому комуністичному режимі, була значно сильнішою. Прошу отця, я завжди намагався бути милосердним до знедолених і потребуючих. Часто списував на розхід те, що потім давав убогим сім'ям.

У нашому селі жила одна жінка, яка мала дев'ятеро неповнолітніх дітей. Вона була вдовою. Працювала в нашому колгоспі дояркою. Ви знаєте, прошу отця, як важко було прожити сім'ї за ту мізерну платню, яку давали в колгоспі, а ще багатодітній матері. Ця жінка ледве кінці з кінцями зводила, а треба було дітей нагодувати, одягнути.

Тоді ми з дружиною порадилися і вирішили, що кожного тижня будемо давати їм якісь продукти. Я знав, що і так та мука чи крупа зігниє або буде списана на якісь потреби партії, а тут голодують малі діти. І так щочетверга, у день святого Миколая, приходили до нас двоє найстарших дітей. Дружина заводила дітей до нашої таємної каплички, світила перед іконою святого чудотворця свічки і тоді всі разом молилися. Відтак жінка давала дітям трохи муки, крупи, олії, кажучи їм:

– Пам'ятайте, діти, що сьогодні святий Миколай дарує вам, а завтра ви повинні обдарувати інших як духовною, так і матеріальною допомогою.

Так тривало роками. Ці діти стали дорослими людьми і кожного року на празник святого Миколая вони відвідують нас. Привозять нам гарні релігійні книжки та журнали, касети з релігійними піснями. Та найбільше вони обдаровують і зігрівають нас із дружиною, вже старих і немічних, теплом своїх люблячих сердець. Добре знала моя мама, що подарувати мені на весілля, бо цей образ святого Миколая став живим джерелом добра і милосердя в нашому селі.

Після розпаду комуністичної держави ця ікона знову висить у нашій хаті. Часто я, дивлячись на неї, згадую, скільки натхнення до творення добрих діл дав нам цей великий святий у ті нелегкі часи. Від щирого серця дякую Богові за пройдений шлях. А зараз, прошу отця, посповідайте мене, бо переді мною вже лежить дорога до вічності.

Отець Степан посповідав хворого, уділив йому св. Тайни Причастя і Оливопомазання, а опісля сказав:

– Будьте вдячні святому Миколаєві, ангелу Хоронителю, Матері Божій і всім святим за заступництво перед Богом. Саме святий Миколай випросив у Бога, щоб я завітав до вас зі Святими Тайнами. Це він не дозволив вам відректися від Бога в часи переслідування Церкви. Ті, що наслідують у своєму житті цього великого чудотворця, не бояться Божого суду, тому що в Євангелії сказано: "Блаженні милосердні, бо вони зазнають милосердя".

А тепер помолімося до святого Миколая, щоб він випросив у Бога здоров'я для вас та підняв з постелі недуги, і тоді ви зможете далі прославляти Господа своїми добрими ділами.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

БОЖІ ДОРОГИ НЕЗБАГНЕННІ

Лист до о. Василя Мендруня, ЧСВВ

Мене звати Наталя. Мені 20 років. Я – студентка. Щонеділі беру участь у св.. Літургії і кожного місяця – у Хресній дорозі в Крехівському монастирі. Але раніше все було по-іншому. Я хочу Вам розказати про Божу ласку, яку я пізнала після смерті моєї бабусі. Прожила вона життя нелегке. З раннього дитинства зазнала втрату матері, голод, війну, різні сімейні біди. Свій хрест несла не нарікаючи. Мала бабця восьмеро дітей, а з роками і 25 внуків. Кожному вона вміла дати любов і духовну підтримку.

Раніше я вела поганий і легковажний спосіб життя. Розваги і марнощі цього світу були для мене на першому місці. Я не вміла любити і бути доброю. Постійно сварилася, гнівалася, а коли мені бабця звертала увагу, то я навіть не хотіла слухати її. Таке марне моє життя тривало до смерті бабусі. Коли Господь забрав її душу у вічність, то через декілька місяців я почала змінюватись, незалежно від себе самої. Мені бабця завжди снилася (дуже часто в білому вбранні), і, прокидаючись після сну, я відчувала велику радість і легкість на серці. До року часу я стала новою людиною: як у зовнішній поведінці, так і в серці. Поступово я почала відчувати поклик до монашого стану. Мої рідні, знайомі, друзі не могли мене зрозуміти. Це диво, яке зі мною сталося, для всіх було загадкою; але признаюся Вам, що якийсь час і я сама не розуміла свого серця...

Я не знаю, як це пояснити, але я просто відчуваю присутність бабці у моєму житті; я знаю, що вона постійно за мене молиться. Після її смерті у нашій родині раптово стаються гарні зміни, які мене дуже тішать: навертаються грішники на добру дорогу, більша духовність стала між родичами. До речі, саме бабусина смерть показала гарний приклад і доказ сповнення "Великої обітниці" Пресвятого Ісусового Серця. Ще за життя бабця відбула дев'ять перших п'ятниць. Історія її смерті є дуже гарна і свята. Згадуючи про це, в мене сльози самі виступають на очі.

В день перед Йорданом бабця пішла в церкву прибрати і підготувати все до свят. Додому зайти сама вже не змогла. У немічному стані вона лежала вже аж до ранку. Коли всі почали разом молитися за її одужання, то вона тихо попросила, щоб молилися за її щасливу смерть.

Надія на сповідь і св. Причастя була малою, бо на той час місцевого пароха забрали з парафії, тож лишалося лише молитися. І вночі, коли приїхав сусідський священик, щоб відправити св. Літургію на Йордан, то тітка пішла по нього, але він міг прийти лише після Служби Божої. Бабця була в такому стані, що вже й ніхто не думав, що вона дочекається священика. Але Ісус вірний Своїй обітниці, і не залишив її без святих Тайн Покаяння, Пресвятої Євхаристії та Олиропомазання. І через 20 хвилин після відвідин священика її чиста душа відійшла у вічність до Господа.

Я вірю, що то моя бабуся випросила в Бога ласку мого навернення і покликання до монастиря. Я вже з нетерпінням чекаю, коли отримаю диплом і піду до сестер Василіянок. Кожного разу прошу в бабусі, щоб молилася за мене і випросила мені ласку піти за Божим покликом і витримати в доброму аж до кінця.

ДИТИНСТВО СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Давно-давно, 1600 років тому, жив у місті Мирах, у Малій Азії, хлопець Миколай. Нічого не бракувало малому Миколі – ні гарної одежі, ні смачної їжі. Але не мав ні тата, ні мами. Хлопчик ріс під опікою чужих людей. Та коли виходив він із гарного будинку і грався з дітьми, бачив, у яких темних, глиняних хатках вони мешкали. Чув, що вони спали на глиняних долівках і нерідко лягали до сну голодні.

Був у Миколи старий учитель, що вчив його молитися, читати й писати. Одного разу читав він разом з учителем Святе Письмо, а було там написано: "Коли робиш добро, то нехай твоя правиця не відає, що робить лівиця..."

– Учителю, поясни мені, як це розуміти? – запитав Микола у задумі.

– Це так, сину: коли робиш добро іншому, не треба про це нікому оповідати, краще не хвалитись своїми добрими вчинками, – відповів учитель.

Була пізня осінь. Микола знав, що багато діток у його околиці сидять голодні, в неопалених хатах. Он родина старого Олександра. Мати лежить хвора, а у Петруся немає черевиків, а вранці він бачив, як мала Софійка збирала на дорозі галузки, щоб запалити в печі.

"Не можу я спокійно спати, коли інші діти голодні, коли їм зимно в хаті", – подумав він.

Встав і тихенько зайшов до комори, щоб ніхто не чув і не бачив. Набрав у торбинку харчів – борошна, олії кілька пляшок, сухих яблук і слив, а у своїй скрині відшукав пару теплих панчіх та нові капці. Ще й кілька полін захопив. Все поскладав у велику торбу.

А коли всі заснули, він вийшов з торбою і пішов до хатини старого Олександра. Поклав торбину на порозі та й побіг швиденько додому.

Всі спали, а вранці старий Олександр знайшов торбу з подарунками. Скільки втіхи і радості було в його домі! Та ніхто не знав, кому дякувати за таку щедрість. Так розпочалося таємне обдаровування бідних. Люди молили Бога за невідомого, що допомагає їм, бо ніхто не здогадувався, що це був Микола.

Минули роки... Микола виріс, здобув освіту і став священиком, а згодом і єпископом. Усе своє майно віддав бідним людям. Він скрізь чинив добро і людей навчав робити так само. За це Бог дав йому силу творити щораз більше добра. Микола лікував хворих, допомагав невинним, що перебувають у в'язницях, кожному в потребі йшов назустріч. Всі знали і любили цього доброго єпископа, а коли він помер, то Церква причислила його до святих.

І сьогодні діти моляться до святого Миколая, щоби допоміг їм бути добрими. Вони чекають у ніч з 18 на 19 грудня, щоб почути срібні дзвіночки на санях, якими їде до дітей святий Миколай.

Кажуть, що тоді радіє місяць на небі, посміхається, бо він знає, що в цю ніч всі радіють. І ті, що роблять подарунки, і ті, кому їх роблять. Бо найбільше щастя у житті – це чинити добро.

(З книги "Подарунок для Святого Миколая", Львів: "Добра книжка", 1999)

ЗМІСТ "МІСІОНАРЯ" ЗА 2002 РІК:

Арів, Віра
Білий Ведмедик – с.28-31
Пісня для Ісуса – с.61-63
Біблійні основи почитання Пресвятого Серця Христового – с.85-87
Подарунки для Ангела-Хоронителя – с.124-126
Вінець життя вічного – с.157-158
Воскреслий Христос на землі – с.167
Витоки хліба і вина – с.176-177
Через терпіння до неба – с.254-255
Іван Пулюй – перекладач Біблії – с.272-274
Воїни Христові – с.285-287
Визначний архітектор Галичини – с.307-309
Максим Березовський – український Моцарт – с.336-337
Ключі до небесного скарбу – с.348-349
Непорочне Зачаття Діви Марії – с.362-363
"Бо серцем нечистим не можна Бога побачити" – с.370-372
Господь – моя сила і щит мій! – с.374-375
Баб'як о., Августин
Християнське розуміння мучеництва: богословський аспект – с.372-373
Батіг о., Мелетій, ЧСВВ
Примирення напередодні Різдва – с.22-24
Дві сусідки – с.49-51
Новітнє іконоборство – с.80-82
Хто любить Бога, тому усе співдіє на добро – с.109-111
Радісний Великдень – с.149-150
Сила доброго прикладу – с.180-181
"Твому Серцю, Спасе мій..." – с.211-212
Дякую тобі, сестро Анно! – с.242-244
Взаємодопомога молитвою і терпінням – с.275-276
З вервицею у добру дорогу – с.313-314
Коли вони вмирали – їм дзвони не грали – с.338-340
Наслідуючи святого Миколая – с.376-377
Білецький о., Василь; Лехман, Тарас
Ювілей церкви у с.Завишень – с.280
Божі дороги незбагненні – с.378
Блиха м., Стефанія, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні: сестри Василіянки (7) – с.216
Будай о., Йосиф, ЧСВВ
"Слава во вишніх Богу і на землі мир" – с.8
"Вітай, вітай нам, Гошівська Маріє!" – с.205
Валевський о., Володимир
Ювілей парафії у Боянці – с.298
Вандич с., Емілія, СНДМ
Їй земне не судилось – с.199
Великопосні реколекції і місії – с.146-147
Відпуст у Малому Березному – с.208
Витяги зі Звернення Блаженнішого Любомира Гузара з приводу спорудження собору УГКЦ у Києві – с.40
Витяги зі Звернення з нагоди виборів – с.71-72
Витяги зі Звернення єпископів Києво-Галицької Митрополії УГКЦ – с.83
Витяги зі Звернення синоду єпископів до духовенства, монашества і вірних УГКЦ – с.233-235
Витяги зі Слова Апостольського нунція з нагоди празника св.Василія Великого – с.42-43
Відійшли по нагороду до Господа – с.127
Відійшов по вічну нагороду – с.351
Відійшов по нагороду до Господа – с.159
Вшанування Митрополита Андрея – с.365
Воротняк о., Йосафат, ЧСВВ
Слово редактора – с.1, 33, 65, 97, 129, 161, 193, 225, 257, 289, 321, 353
Василіянський Чин сьогодні: сестри Василіянки (1) – с.19; (3) – с.77; (4) – с.108; (8) – с.247-248
Храмове свято в Луцьку – с.45
Викорінюймо гордість і засіваймо покору – с.79
Луцький монастир – с.91
Любов усе переможе – с.113
Дрогобицький монастир – с.121
Івано-Франківський монастир – с.186
Хіротонія двох нових владик РКЦ – с.204
Василіянський монастир у Краснопущі – с.207
Обережно: псевдохристиянські книги – с.208
Перша річниця візиту Папи в Україну – с.221
У Зарваниці – величавий відпуст – с.238
Празник Преображення Господа нашого Ісуса Христа – с.240
Гошівський монастир на Ясній горі – с.249
Допуск Божий – с.265
Згромадженню сестер Служебниць – 110 років – с.271
Василіянський осередок у Погоні – с.279
Христос – Цар неба і землі – с.296

Місійна станиця отців Василіян у Званівці – с.299
Проща вервиці у столиці Буковини – с.329
Василіянський монастир у Покотилівці – с.331
"Слава Тобі, Господи!" – с.358
Воскресіння мертвих – с.135-136
Враження з реколекцій у Верблянах – с.146
Ганчарик о., Дмитро
Пам'яті бл.свщмуч.Кир Григорія Хомишина – с.207
Герасим, Тетяна
Апостольство молитви у Волі-Висоцькій – с.107
Герич, Ольга
Молодь з цілого світу в Торонто – с.267-268
Громик, Володимир
Він був правдивим пастирем свого стада – с.191
Він був у Господа незрадливим сином – с.350
Дедишина, Лариса
Осередок психологічної та духовної підтримки у Львові – с.245-246
Дитинство святого Миколая – с.379
Догнал о., Ілля
Контемплятивна вітка сестер Василіянок – с.217
Другий міжнародний симпозіум із біоетики – с.105
Другий молодіжний фестиваль "Релігійна пісня – 2002" – с.188
Єпископські свячення двох нових владик УГКЦ – с.204
Життя українських заробітчан у Греції – с.266
Засідання Синоду УГКЦ – с.364
Захід зі Сходом у єдності – с.332
Збір коштів на будову патріаршого собору УГКЦ – с.72
Зінько о., Василь, ЧСВВ
Святі місії на Донеччині – с.18
Богословські засади національної свідомості – с.48
У сестер Редемптористок – с.78
Святі з багатодітних родин – с.88-89
Низка пороків – с.112
Великодній круг – с.137
Маловідомі мученици Згромадження сестер Служебниць у Бразилії – с.201
Милостиня угодна Богові – с.246
Лікар і хворий – с.310
Хворий і лікар – с.334
Зміст "Місіонаря" за 2002 рік – с.380-383
З монашого життя – с.24
Золотий ювілей священства Кир Стефана Сулика – с.171-172
Зоряна, Ярина
Вслухаймося в пісню – с.27
Іванишин с., Єремія, СНДМ
Ласками багата – с.347
Іватьо, Михайло
Празник Успіння Пресвятої Богородиці – с.241
Імре с., Агата, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні: сестри Василіянки (11) – с.333
Ісповідник віри сучасності кардинал Йосиф Сліпий – с.57
Ісус Христос – Відкупитель хворих – с.115-116
Канич, Анна
Два різні голоси – с.189-190
Каспришин о., Роман
"Де б мене не заслали, я завжди буду вдома" – с.25
Він любив Бога і Україну – с.56
Слабкий тілом – міцний духом! – с.90
"Я не русин, а українець" – с.119-120
Півлегальний монастир у колишньому СРСР – с.219-220
Пам'яті отця Івана Лопадчака – с.250
Він бажав єдності Церкви – с.282
Пам'яті паламаря Даниїла Малахівського – с.317
Квіт, Омелян
Пам'ятай, дитино! – с.318-320
Кількість новоієреїв-монахів збільшується – с.208
Кількість новоієреїв збільшилася – с.239
Костишин, Ігор
Через терня до зірок – с.315-316
Кравченко, Уляна
Серце Христове – с.187
Крак, Ольга
Йорданське водосвяття – с.15-16
Коронування чудотворної ікони Матері Божої – Цариці вервиці – с.17
Неповторні ікони з бісеру – с.52-53
Українська писанка – символ Великодня – с.144-145
Христос – світло світу – с.169-170
Великодні звичаї у Жовкві – с.188
З'їзд Апостольства молитви у Жовкві – с.237
Церкві у Потеличі – 500 років – с.281
Школа святої Софії – с.346
Ковалевський, Володимир
Центру "Дорога" – три роки! – с.84

Конкурс на кращу катехизу "Святі Української Греко-Католицької Церкви" – с.252
Конференція про християнську сім'ю і виховання – с.330
Конференція у Червонограді (Кристинополі) – с.105
Кристинопільський монастир – с.26
Лаврівський монастир – с.45
Лазорко о., Ігор
Неможливе в людей – можливе в Бога – с.294
Лист із дому перестарілих – с.38
Лозинський, Мар'ян
Церкві Успення Пресвятої Богородиці в Куликові – 100 років – с.298
Лостен, Кир Василь
Фатімська Матір Божа і мир – с.12-14
Лучка, Мирослава
Нехристиянські релігії в Україні – с.251-252
Храмовий празник у Крехові – с.268
Тавор у Карпатах – с.283
Любіх, К'яра
"Слово життя" – с.6-7, 37-38, 69-70, 101-102, 133-134, 165-166, 197-199, 229-230, 261-262, 293-294, 325-326, 359-360
Ляхович о., Діонісій, ЧСВВ
Вітання з нагоди Великодніх свят – с.134
Малиняк с., Тереса, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні: сестри Василіянки (5) – с.153
Марунчак бр., Клавдій, ЧСВВ
Вифлеємська зірка – с.27
Мендрунь о., Василь, ЧСВВ
Весна-царівна – с.93
Ми – одна родина – с.54-55, 117-118, 142-143, 183-184
Історія покликання №15 – с.55; №16, №17 – с.118-119; №18-19 – с.143; №20,21 – с.184
Остання вечеря – с.123
Месія встав! – с.155
О Всепітая Царице – с.155
Наш народ – навіки Твій – с.187
З діяльності Василіянського Фонду Допомоги – с.210, 248, 274, 303, 340, 366
Свята Літургія на гробі Йосафата – с. 347
Микосовський бр., Миколай, ЧСВВ
Облечини у Крехівському монастирі – с.206
Михайлюк, Ольга
Монолог ненародженої дитини – с.93
Місійні дні у Малому Березному – с.148
Місцеві наміри Апостольства молитви на 2003 рік – с.357
Моїм рідним і близьким – с.114
Молитва до Матері Божої "Престіл Премудрості" – с.123
Молитовний похід з образом Пресвятого Христового Серця – с.106
Молитовний похід із Белзькою іконою Матері Божої в Донецьку – с.148
Монастир в Улашківцях – с.366
Мурашко с., Лукія, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні: сестри Василіянки (9) – с.277-278
Молоді монахи сказали "так" Богові – с.269
На берегах Балтійського моря – с.213
Наміри Апостольства молитви – с.2-5, 34-36, 66-68, 98-100, 130-132, 162-164, 194-196, 226-228, 258-260, 290-292, 322-324, 354-356
На Синоді єпископів УГКЦ – с.297
На місіях у Лісковичах – с.175
Нам допомагають відновити відпустовий центр на Високому Замку – с.164, 196, 260
Нам пишуть – с.5, 7, 51, 70, 100, 172, 198, 220, 264, 302-303, 342, 360
Наша Церква втратила ревного священика – с.350
Невтомному місіонерові – 80 – с.87
Новий єпископ Мукачівської єпархії візантійського обряду – с.365
Новоєрей з Казахстану – с.299
Нова каплиця у Львові – с.173
Нові дієцезії і нові єпископи Римо-Католицької Церкви в Україні – с.174
"Новітній апостол молитви" – с.182
Отірко, Олег
Проща вчителів християнської етики – с.203
"Ода пошани і вдячності" – с.172
Папа Іван Павло II
"Немає миру без справедливості, немає справедливості без прощення" – с.9-10
Витяги зі Звернення на Великий Піст 2002 року – с.75-76
Витяги з Послання до молоді усього світу з нагоди XVII Світового Дня молоді – с.231-232
Петрик, Вадим
"В'язнем був Я і ви відвідали Мене" – с.179
Лист із в'язниці – с.302
Підсумки Архиєпархіального Собору – с.39
Підсумки Синоду єпископів – с.39
Пітка с., Анастасія, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні: сестри Василіянки (12) – с.367
Подвійний ювілей Кир Софрона Дмитерка, ЧСВВ – с.140
Полець, Марія

Подвійний ювілей у Малехові – с. 41
Посвячення капличці – с.138
Посвячення нового храму – с.170
Посвячення Хресної дороги – с.139
Посвячено наріжний камінь під патріарший собор УГКЦ – с.364
Похід із метою духовного відродження молоді – с.122-123
Похід з іконою "Престіл Премудрості" триває – с.205
Програма IX Міжнародної прощі вервиці у Чернівцях 12-13 жовтня 2002 року – с.295
Промінь щастя – с.94-95
Професія довічних обітів у Римі – с.206
Проненко, Владислав
Хресний шлях Патріарха Йосифа Сліпого у Харкові – с.151-152
Професія довічних обітів у Римі – с.206
Рафаїл, архим.
Телевізор – с.311-312
"Релігійна свобода в Росії у серйозній небезпеці": Витяги із Заяви католицьких єпископів Росії – с.174
Ротчин с., Вероніка, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні: сестри Василіянки (2) – с.46-47
Рункан м., Маркела Емілія, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні: сестри Василіянки (6) – с.182
Саноцький, Євген
Товариство медиків ім.св.Луки – с.41
Святі покровителі на 2003 рік – с.357
"Символ віри" для проповідування Євангелія – с.53
Синод єпископів УГКЦ – с.233
Сестри Йосифітки Анна і Павла
Віднайдено могили блаженних сестер Йосифіток – с.270-271
Святий отче Миколаю, моли Бога за нас! – с.136
Скленар, Ігор
Іменування нових єпископів – с.39
Новоієрей Василіянського Чину – с.44
Проща Тезе в Будапешті – с.58-60
Хіротонії нових єпископів УГКЦ – с.73-74
"Наче спалах зорі на світанні" – с.92
Благовіщення у житті християнина – с.103
"Під хрест Твій стаю" – с.139
Київський монастир – с.154
Посвячено василіянський храм у Києві – с.168
До 120-річчя Добромильської реформи Галицької Провінції ЧСВВ – с.185-186
Назустріч Патріаршому Соборові УГКЦ – с.202
Юліян Буцманюк і сакральна спадщина Жовківського храму Різдва Христового – с.214-215
Перенесення мощей блаж.свящмуч.Миколая Чарнецького – с.236-237
З хроніки візиту Святішого Отця до Польщі – с.263-264
Фатіма: знак надії для людства – с.304-305
Благодать Туринської плащаниці – с.327-328
Не зневажай святині! – с.343
Терновий вінець блаженного Теодора Ромжі – с.344-345
Степан Навроцький – український стигматик – с.368-369
Сеньків с., Михаїла, ЧСВВ
Нове чудо в Гошеві – с.335
Сестри Служебниці в Югославії – с.21
Слово матері Тереси з Калькутти – с.31
Снігур с., Юріянна, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні: сестри Василіянки (10) – с.300
Таїнства світла – с.361-362
1700-ліття християнства у Вірменії – с.16
Турин, Наталя
Довголуцька чудотворна ікона у Жулині – с.106
У Лаврові на празник Благовіщення – с.138
"Хваліте, слуги Господні, хваліте ім'я Господнє" – с.141
Хрест – це ключ до таємниці світу – с.104
"Хто як Бог!" – с.341-342
Цар о., Ігор
На Покрову – 60-літній ювілей УПА – с.301
Царук, Ярослава
Духовний міст між Львовом і Торонто – с.278
Чавага, Кость
Пасочка з Італії – с.156-157
Благословення отця Василя – с.222-223
Шкраб'юк, Петро
Троянди на дорозі – с.253
Йосиф Сліпий: на засланні (1945-1963) – с.284
Ще два нові єпископи – с.141
Що робити, коли хтось п'є? – с.178, 209
Ювілей у Поморянах – с.364
Ювілей церкви у с. Якимів – с.365
Ялинка на площі св. Петра – с.16
Яремак о., Корнилій, ЧСВВ
"І Слово стало тілом" – с.11
Яців о., Ігор
Туринська плащаниця в Україні – с.297
Вшанування кардинала Йосифа Сліпого у Львові – с.306
"Я приїхав як паломник" – с.328

МІСІОНАР

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році

Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Заступник головного редактора *Віра Арів*
Відповідальний секретар *Ігор Скленар*
Комп'ютерна верстка *Тараса Бродовича*

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94
e-mail: misioner@mail.lviv.ua
www.realty.lviv.net/Misionar

Підписано до друку 29.11.2002
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2002

ЗМІСТ

Слово редактора 353
Наміри Апостольства молитви на грудень 354
Наміри Апостольства молитви на січень 356
Місцеві наміри Апостольства молитви на 2003 рік 357
Святі покровителі на 2003 рік 357
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
"Слава Тобі, Господи!" 358
К'яра Любіх
"Слово життя" 359
Таїнства світла 361
Віра Арів
Непорочне Зачаття Діви Марії 362
Посвячено наріжний камінь під патріарший собор УГКЦ 364
Засідання Синоду УГКЦ 364
Ювілей у Поморянах 364
Новий єпископ Мукачівської єпархії візантійського обряду 365
Вшанування Митрополита Андрея 365
Ювілей церкви у с. Якимів 365
Монастир в Улашківцях 366
З діяльності Василіянського Фонду Допомоги 366
с. Анастасія Пітка, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні: сестри Василіянки (12) 367
Ігор Скленар
Степан Навроцький – український стигматик . 368
Віра Арів
"Бо серцем нечистим не можна Бога побачити" . 370
о. Августин Баб'як
Християнське розуміння мучеництва: богословський аспект 372
Віра Арів
Господь – моя сила і щит мій! 374
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Наслідуючи святого Миколая 376
Божі дороги незбагненні 378
Дитинство святого Миколая 379
Зміст "Місіонаря" за 2002 рік 380

На обкладинці: василіянський храм Різдва Пресвятої Богородиці в с. Улашківці на Тернопільщині.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД "НОВИЙ ЗАВІТ"

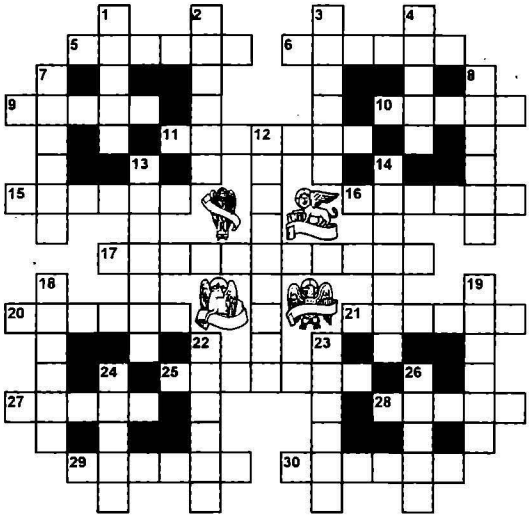

(Три крапки замініть словом із Нового Завіту)

По горизонталі: 5. "А ... устав і до Господа промовив: "Господи, ось половину майна свого даю вбогим, а коли чимсь когось і покривдив, поверну вчетверо". 6. "То з-за серця вашого запеклого, – сказав Ісус їм, – написав він вам отой ...". 9. "Тепер же зостаються: віра, ..., любов – цих троє; але найбільша з них – любов". 10. "Пішов також і ... з Галилеї, з міста Назарету в Юдею, в місто Давида, що зветься Вифлеєм". 11. Озвався Симон Петро і заявляє: "Ти – ..., Бога живого Син". 15. "Жінка ж покинула свій ..., побігла в місто та й каже людям: "Ідіть но і подивіться на чоловіка, що сказав мені все, що я робила. Чи, бува, не Христос Він?" 16. "Я вас хрещу водою, але йде сильніший від мене, якому я негідний розв'язати ... від взуття". 17. "Я ..., ви – гілки. Хто перебуває в Мені, а Я в ньому, – той плід приносить щедро". 20. "Увійшовши в ..., Ісус проходив через (місто). А був там чоловік, Закхей на ім'я". 21. "Ось імена дванадцятьох апостолів: перший Симон, прозваний Петром, і ... , брат його". 25. "І, прибувши туди, оселився в місті, що зветься ..., щоб збулося сказане пророками, що Назорей назветься". 27. "Усе ... зібралося перед дверима. І Він оздоровлював чимало недужих на різні хвороби". 28. "І ввійшов до них у човен, – й ущух вітер. І вони в собі вельми здумілись, я – понад міру, бо не розуміли чуда з хлібами – ... їхнє було нечуйне". 29. "Котрий із вас, батьків, коли син проситиме в нього хліба, дасть йому ...?" 30. "І як прийшла ..., сів Він до столу й апостоли з Ним".

По вертикалі: 1. "І мовила ...: "Величає душа моя Господа". 2. "Була ж у неї ..., що звалася Марія; ця, сівши в ногах Господа, слухала Його слова". 3. "Люди ж, побачивши чудо, яке сподіяв Ісус, заговорили: "Це справді той..., що має прийти у світ". 4. "І знову, покинувши країну Тирську, прийшов через ... над море Галилейське у межі околиць Десятимістя". 7. "То ... плаче за дітьми своїми й не хоче, щоб її втішити, бо їх немає". 8. "Істинно кажу вам: "Хто Царства Божого не прийме, як ..., – не ввійде до нього". 12. "І знову постала ... між юдеями за ті слова. Численні з них казали: "Він біса має; він божевільний". 13. Християнин міста Колосси, якому адресований найкоротший лист св. Павла. 14. "А інше впало між тернину, і зійшла ... та його поглушила, тож воно не дало плоду". 18. "Тоді справдилось те, що сказав був пророк ...: "В Рамі чути голос, плач і тяжке ридання".19. "Негайно по тих днях скорботних сонце затьмиться, ... не дасть більше свого відблиску, зорі падатимуть з неба і захитаються небесні сили". 22. "Візьміть, отже, ... від нього й дайте тому, хто має їх десять". 23. "Ще й спитав його: "Як тебе звати?" Той же відрік: "... – мені ім'я, багато бо нас!" 24 "І'... напав на всіх їхніх сусідів; по всіх гірських околицях Юдеї про все це говорили". 26. "Царство Небесне подібне до чоловіка, що був посіяв добре ... на своїм полі".

Підготувала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

Відповіді на кросворд "Блаженна Йосафата", вміщений у № 11 за 2002 рік:

По горизонталі: 5.Вандич. 6.Послух. 9.Честь. 10.Ващур. 11.Славута. 14.Єремія. 15.Василь. 18.Молодь. 19.Андрей. 23.Христос. 25.Боско. 26.Марія. 27.Англія. 28."Світло".

По вертикалі: 1.Щастя. 2.Кирило. 3.Покута. 4.Куфас. 7.Сестра. 8.Жужель. 12.Відповідь. 13.Магдалина. 16.Покров. 17.Сербія. 20.Крехів. 21.Жовква. 22.Якинт. 24.Павло.

З Богослужень на празник Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії

На Вечірні

Коли чудний Михаїл з неба на землю скинув змія великого, змія ветхого, званого дияволом і сатаною, що хоботом свого безумства відірвав третину зір небесних, тобто ангелів, тоді лукавством своїм він потягнув за собою ввесь рід людський, запустивши смертоносну отруту в його коріння. Однак вона не досягнула тебе, блаженніша Донько Якимова, що єдина непорочно зачалася і непорочною зосталася.

Полки святих і вибранців Божих, змагаючись із сатаною, перемогли його, але не так, як ти, преблагословенна Богомати! Бо, перше ніж перемогти його, вони були ним поневолені, коли зачались у грісі первороднім. А ти єдина зачалася без гріха і до кінця без гріха перебувала, повсякчасно вільна від його влади.

Заспіваймо, вірні, з святим богоотцем і пророком Давидом про непорочну Діву Марію: Бистрі річкові потоки звеселюють місто Боже, бо свій осідок освятив Всевишній. Бог серед нього, – воно не похитнеться; Бог йому допоможе перед світанком. Бо тебе, Богомати, вибрав Всевишній на свій осідок; він освятив і допоміг тобі раннім ранком, вчинивши тебе непорочною вже з першої миті зачаття твого.

З цього пізнали ми, Всенепорочна, що Всевишній полюбив тебе понад усіх, бо ворог твій, сатана, ніколи не втішався тобою. Він пробував заволодіти тобою від зачаття твого, але безуспішно; бувши князем тьми, осліплюваний був блиском благодаті Божої, що опромінювала тебе. Тому, тремтівши, повертався, не припускаючи, що це та жінка, яка голову його має розчавити.

На Утрені

Нині з ковчега старозавітньої Церкви випускається в світ Голубка – Непорочна Марія. Її крила посріблені, а міжрамення в блиску золота від пресвятого і просвітителя Духа. Вона, бажаючи стати його вістункою, приносить тим, що спасаються від гріховного потопу, оливну галузку – Христа, щоб його благодаттю всякий землянин помазався на боротьбу з князем цього світу.

Нині непорочно зачинається Агниця. Вона має народити непорочного Агнця – Христа, що пожертвує себе за життя світу; це його ж ласкою, заради милости своєї, покриє Творець наготу людини, прогнаної з раю.

Нині між небом і землею встановлюється висока драбина. Вона об'єднує земне з небесним, і на ній має Господь засісти. Тож нехай Яків, прокинувшись зі сну і з незвичайного видіння, закличе: Це Господь на місці цьому, а я не знав; страшне це місце – ніщо інше як дім Божий. Це ті небесні ворота, що є твоїм прообразом, Непорочна.

Нехай сколихнеться море світу, бо в ньому та перлівниця родиться, що з неба має прийняти в лоні божеський промінь і породити дорогоцінну перлину, з якої до полонених прийшов Цар слави, зодягнений у багряницю тіла, щоб проповідувати їм відпущення.

"Молитвослов", Рим-Торонто, 1990